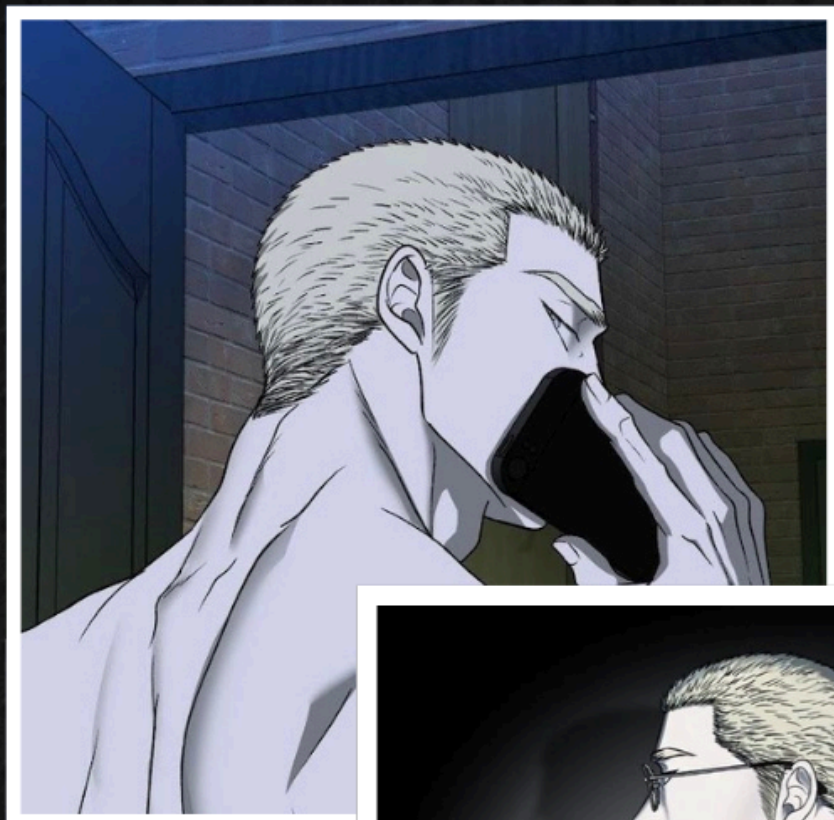


# GUSTAVE CORTEZ



“ตราบโดที่ผมนยังมีชีวิตอยู่ คุณจะถูกรักเสมอ”




## [ 02 ] - Dedicated to you




Rick Astley - Never Gonna Give You Up (Offi...

ชื่อ : กุस्ताฟ คอर्टเตซ (Gustave Cortez)

ชื่อเล่น : กัส (Gus) , วูล์ฟ (Wolf) , ลุกพี ,  
หัวหน้า

 ชื่อแรกสงวนไว้ให้ภรรยาเรียก ส่วน  
คนอื่นช่างมัน

 หากเอ่ยชื่อวูล์ฟต่อหน้าหนึ่งร้อยคน  
ก็มีเก้าสิบคนที่จจะรู้จัก มันเป็นที่โจษจันใน  
แวดวงนักลึกลอบข้อมูล

ฉายา : อัลฟา (Alpha) , พ่อบ้านใจกล้า

อายุ : 30 yrs.

เพศ : ชาย

เผ่าพันธุ์ : มนุษย์หมาป่า

อาชีพ : อดีตนักลักลอบข้อมูล , พ่อบ้านที่รักภรรยามากที่สุดในลอนดอน



## Appearance

กุสตาฟ คอร์ทเดซ มีภาพลักษณ์ที่แตกต่างจากชายหนุ่มในลอนดอนทั่วไป ทุกครั้งที่เขาปรากฏตัวก็ยากที่จะไม่เป็นที่สะดุดตา บรรยากาศดิบเถื่อนรอบกายที่แผ่ซ่านออกมาสร้างแรงกดดันให้แก่ผู้คนรอบข้างจนไม่กล้าเขยื้อน เพียงนัยน์ตาคมสีเทาซีดคู่นั้นจ้องมอง แวตตาเจือประกายความเจ็บปวดราวกับว่าเขาสามารถมองทุกอย่างได้อย่างทะลุโปร่ง คิ้วหนาสีเดียวกับเส้นผมสีบลอนด์ซีดที่ถูกไถเกรียนจนสันติดหนังศีรษะ จมูกโด่งเป็นสันรับเข้ากับริมฝีปากหยักสีเข้มจากบุหรี ความหยาบกร้านปรากฏอยู่ในทุกรายละเอียด ตั้งแต่ร่องลึกระหว่างคิ้วจรดยังใบหน้าคมคร่ำม เส้นสันกรามที่ชัดเจนราวกับถูกเหลาด้วยปลายมีด ในทุกเช้าก็มักจะมีไธหวดเขียวจางที่ขึ้นบริเวณกรามและเหนือริมฝีปาก แม้ว่ามันจะถูกเขาโกนออกสม่ำเสมอเพื่อความสะอาดสะอ้าน



กระนั้นความหยาบกร้ามไม่ได้ลดทอนความภูมิฐานของเขา กลับกันก็จับแน่นให้กุสตาฟนั้นดูมีอำนาจ เป็นผู้นำโดยธรรมชาติที่ใครต่อใครพร้อมจะเดินตามแผ่นหลังอันมั่นคงนั้น ผิวของเขาขาวค่อนข้างซีดเหมือนไม่เคยต้องแดด แต่หลักฐานที่แสดงถึงความโชกโชนของเขาก็เด่นชัดในรูปแบบของรอยแผลเป็นประปรายตามร่างกาย ไม่ว่าจะเป็นลำคอ แขน และแผ่นหลัง ร่างกายของเขาสูงใหญ่ กล้ามเนื้อตึงแน่นในทุกสัดส่วน สะท้อนถึงประสบการณ์สมบุกสมบันก่อนหน้า รวมถึงการออกกำลังกายฝึกฝนที่ไม่เคยละเลย ทุกบรรทัดหัดของกล้ามเนื้อเรียงแน่นจากช่วงอกกลางลงไปยังช่วงเอว ท่อนแขนและท่อนขา ราวกับถูกแกะสลักอย่างแม่นยำบนผิวหนังสีซีด เส้นวีไลน์สองข้างที่ทอดเฉียงลงจากสะโพก ตัดกับแนวเอวต่ำของกางเกงอย่างหมิ่นเหม่ เปี่ยมล้นด้วยเสน่ห์ของบุรุษเพศที่กำลังฉายออกมา ทุกย่างก้าวของกุสตาฟจึงเต็มไปด้วยความสงบนิ่ง และหนักแน่น กลิ่นเมนทอลเย็นสะอาดกำลังฉายออกมาจากร่างเป็นเอกลักษณ์ โดยปกติชายหนุ่มมักจะสวมใส่เสื้อผ้าที่มีสีเข้ม แต่งกายเรียบง่ายสะดวกต่อการเคลื่อนไหว [ 192 cm. / 96 kg. ]



## Personality

**กุสตาฟ คอร์ทเตซ** อดีตนักลึกลับข้อมูลที่เคยโลดแล่นจนกลายเป็นที่โจษจัน ค่าหัวถูกทางการตั้งไว้สูงลิ่ว แต่ก็ไม่เคยมีหน้าไหนจับได้แม้แต่ชายเสื้อ ถึงปัจจุบันเขาจะได้วางมือจากบทบาทนี้มาสองปีแล้วเพราะอยากจะทำหน้าที่เป็นสามีที่ดีของภรรยา แต่เขี้ยวเล็บที่มีอยู่ก็หาได้ที่ต่อลงไม่ สมัยที่กุสตาฟยังคงทำงานลึกลับข้อมูล เขาเป็นชายหนุ่มที่มีบุคลิกเยือกเย็นและเด็ดขาด ใบหน้าคมคายเรียบเฉยดูเย็นชา แต่ก็ไม่ทั้งหมด ในบางครั้งบางครามันก็เต็มรอยยิ้มเยาะร้ายกาจ ทว่า

ดวงตากลั้มคมกริบ กลิ่นอายดิบเถื่อนเช่นบุรุษเพศผสานกับ  
ความนิ่งขริ้ม สามารถสร้างแรงกดดันหนักหนาแก่ผู้คนรอบ  
ข้างได้จนไม่กล้าแม้แต่จะขยับเขยื้อน

ใครต่อใครต่างก็เคารพกุस्ताฟในฐานะของเจ้าฝูง เพราะการที่เขาไม่เคยลังเลเลยที่จะพาดนและ  
พรรคพวกกระโจนเข้าไปเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการอย่างบ้าระห่ำ โดยที่รู้ทั้งรู้ว่าเส้นทางตรงหน้าอาจ  
เป็นกับดักที่อันตราย แต่ชายหนุ่มก็ไร้ความหวาดหวั่นในแววดา แผ่นหลังของเขายังคงเหยียด  
ตรงอย่างมั่นคงเสมอ ไม่ว่าจะในสถานการณ์ไหน ทางเลือกเดียวของเขาก็คือการมุ่งตรงไปข้าง  
หน้าเพื่อเผชิญหน้ากับมันโดยไม่คิดจะหันหลังกลับ ทั้งการโจรกรรมข้อมูลลับของเหล่าผู้ทรง  
อิทธิพล หรือการหลบหนีการตามล่าจากทางการที่เอาตัวรอดได้ทุกครั้ง ความสำเร็จเหล่านี้ไม่ได้  
เกิดขึ้นด้วยโชคช่วย หากแต่เป็นผลพวงจากสภาพแวดล้อมที่บ่มเพาะให้กุस्ताฟกลายเป็นคน  
โหดร้ายไปอย่างเลือกไม่ได้ แต่ไหนแต่ไรมาเขาก็ไม่เคยเป็นสุขภาพบุรุษ ไม่รู้จักการเอาอกเอาใจใคร  
ไม่เคยเคลิบเคลิ้มไปกับลูกไม้มารยาของบรรดาหญิงสาว แสงสีฟุ้งเพื่อในนครลอนดอนไม่ได้ทำให้  
กุस्ताฟหลงระเริงไปกับมัน มีเพียงรสชาติของผู้ใหญ่ที่เขาจะยอมเปิดรับในบางครั้งเพื่อบรรเทา  
สัญชาตญาณดิบที่คั่งค้างในตัว จนดูเหมือนว่าความอบอุ่นและความอ่อนโยนจะไม่ปรากฏอยู่ใน  
พจนานุกรมของเขา หากว่าในลอนดอนคือสนามไล่ล่า กุस्ताฟก็คือหมาป่าล่าเนื้อที่ไม่มีใครล่า  
โซไว้บนคอเขาได้

ชายผู้นี้มีความตระหนงตนในตัวเอง กุस्ताฟมีความมั่นใจและความเชื่อมั่นในตัวเองที่  
แสดงออกมาให้เห็น ในทุกคำพูดและอากัปกริยา ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่บ่งบอกได้ว่าคนอย่างเขา  
เกิดมาเพื่อบทบาทผู้นำอย่างแท้จริง เขามีความเป็นผู้นำโดยธรรมชาติ ราวกับเจ้าฝูงที่แสดงให้เห็น  
เห็นว่าเขานั้นแข็งแกร่งจึงสามารถทำให้คนอื่นเชื่อมั่นและยินยอมที่จะติดตามเขาไปในทุกที่ เป็น  
บุคคลที่ผู้อื่นรู้สึกว่าเขาเป็นที่พึ่งพา วูล์ฟเป็นที่เชื่อถือของเหล่าพรรคพวกได้บังคับบัญชาอย่าง  
ยิ่งยวด มันไม่มีวันสั่นคลอนเลยสักครั้ง ตราบใดที่ตัวตนของเขายังคงยืนหยัดอยู่ ไม่ว่าจะเกิด  
ปัญหาอะไรขึ้น สุดท้ายแล้วก็จะคลี่คลายลงด้วยการจัดการของเขาอยู่ดี แต่กระนั้นก็ใช่ว่าจะไม่มี  
ข้อเสียไปเสียทีเดียว กุस्ताฟทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ และทำได้อย่างสมบูรณ์แบบเสมอ แต่  
ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องไม่ใช่ในบทบาทของผู้ตาม แค่มองก็รู้ว่าทั้งชีวิตนี้ของเขาคงไม่มีวันที่คนอย่างเขา

ยอมก้มหัวหรือลงให้ใคร ต่อให้วินาทีนั้นเขาจะอยู่ในสภาพจนตรอก สิ่งเดียวที่เขาจะแสดงออกมา คือความไม่ยอมแพ้เท่านั้น หม่าป่าย่อมมีศักดิ์ศรีในแบบของมันเอง สายตาคมกริบคู่นี้บอกรัด ว่าจะไม่ยอมให้สถานการณ์ใดอยู่เหนือการควบคุมของเขาได้ กุสตาฟเชื่อในสัญชาตญาณและวิธี คิดของตนเสมอ ตั้งแต่ที่ก้าวเข้าสู่เส้นทางนี้อย่างไม่เคยคิดเสียใจ เขามักจะย้ำตนเองเสมอ ว่าความบ้าดีเดือดเพียงเดียวไม่อาจพาพวกเขาอยู่รอดไปตลอดรอดฝั่ง ดังนั้นสิ่งสำคัญอีกอย่างที่เขาไม่ขาดคือไหวพริบที่เฉียบคม เขารอบคอบมากแค่ไหน ทุกครั้งที่ลงมือคือการผ่านความคิดที่ ถิ่นถวนมากแล้วว่านั่นจะไม่มีวันผิดพลาด แม้แต่การพลาดพลั้งที่ใครหลายคนเห็น ก็อาจจะเป็น เพียงเหยื่อที่จงใจล่อเพื่อให้ศัตรูเข้ามาติดกับโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว เขาไม่เคยปฏิเสธหากจะมีคนตรา หน้าว่าเป็นพวกมือสกปรก สุดท้ายแล้วไม่มีเกียรติไหนมีค่าสูงไปกว่าผลลัพธ์ที่จับต้องได้ เขาเป็น นักวางแผนมือฉกาจ คือผู้วางแผนซ้อนแผนได้ร้อยชั้น และยิ่งซับซ้อนเท่าไร เขาก็ยิ่งแสดงให้เห็น ถึงความแยบยลอันน่าขนลุก トラบใดที่กุสตาฟไม่พลาดพลั้ง เขาก็ถือว่าทุกสิ่งที่ทำคือความสำเร็จที่สมบูรณ์แบบ

แน่นอน กุสตาฟเป็นคนสุภาพ รักษามารยาทในทุกครั้งที่ต้องพบปะหรือสนทนากับใคร เสมอ ทวงท่ามันคงและเปี่ยมไปด้วยความภูมิฐานเช่นปัญญาชน กระนั้นเขาก็กลับไม่เคยอ้าปาก กริยาที่เคารพนอบน้อมออกมาเลยสักครั้ง เขาไม่เคยแสดงท่าทีว่าตนต้องอยู่ต่ำกว่าใคร ไม่ว่าจะ ต่อหน้าอำนาจ ปากกระบอกปืน หรือแม้แต่วินาทีที่ถูกบังคับให้คุกเข่า ไซ้ เขากำลังคุกเข่าอยู่ก็ จริง แต่แววตาและรอยยิ้มนั้นก็กลับทำให้คนที่ยืนอยู่เหนือเขาต้องเป็นฝ่ายรู้สึกต่ำต้อยเสียเอง ผู้คนที่เคยอยู่ตรงหน้าต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าความตระหง่านของ กุสตาฟ คอร์ทเซส เป็นสิ่งที่ ไม่รู้จักต่ำจักสูงสิ้นดี ทุกคำพูดของเขามีน้ำหนัก ไม่เคยพลั้งปากพูดหรือสัญญาอะไรไปโดยไม่คิด เขาไม่ใช่คนช่างพูดมากนัก เมื่อทำการค้า เขาไม่คิดสิ้นเปลืองคำไปกับสิ่งไร้สาระมากไปกว่าความ ต้องการของลูกค้าค้าตน คำพูดของเขาสามารถเป็นได้ทั้งประโยชน์และกับดักด้วยวาทศิลป์ที่ยอด เยี่ยมไร้ข้อกังขา ขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้รับฟังถ้อยคำนั้นไป นักลับลอบข้อมูลที่คร่ำหวอดย่อมต้อง เปี่ยมความเจ้าเล่ห์ การมองคนให้ทะลุไปร่องไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร และเพราะแบบนี้กุส ตาฟจึงไม่เกียงประเภทลูกค้าในการค้า トラบใดที่เขาสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายกระเป่าหนักมากพอ และ สามารถให้เขาใช้ประโยชน์ได้ในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นอย่างลูกค้าสารพัดเรื่อง หรือจะเป็นพวกจิ้งจอก ปลิ้นปล้อนก็ไม่ได้มีปัญหาสำหรับเขาที่จะสร้างคอนเนคชั่นจนทำให้มีหุมีตางอกไปทั่วทั้งลอนดอน

จะอย่างไรก็ตาม ในท้ายที่สุดเขาก็จะผลักดันให้ทุกอย่างดำเนินไปในทิศทางที่เขาได้เปรียบเสมอ กุสตาฟเชื่อในจังหวะ เขารู้ว่าเมื่อไหร่ที่ควรเปิดหน้าไฟ และเมื่อไหร่ควรทำให้คู่แข่งเฉลออกไฟให้เขาโดยไม่รู้ตัว นั่นไม่ใช่เรื่องยากอะไรเลย สิ่งที่เขาไม่เคยขาดคือความอดทน กุสตาฟใจเย็นอย่างยิ่งยวด เขาก็เพียงแค่ปล่อยให้ผลลัพธ์นั้นสุกงอมก่อนจะเก็บเกี่ยว การรอคอยสำหรับเขาไม่เป็นเรื่องสูญเปล่า เพียงทิ้งคู่แข่งจนทำให้จมลงสู่ทะเลความคิด ไม่นานนัก เขาก็จะได้สิ่งที่ต้องการไว้ในครอบครองโดยที่ไม่จำเป็นต้องลงแรง

หากจะกล่าวแล้ว กุสตาฟก็ไม่ใช่คนดี ตั้งแต่สมัยก่อนจนถึงปัจจุบันนี้เอง เขาก็ไม่เคยพยายามที่จะเป็นด้วยเช่นกัน แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ไม่ใช่คนชั่วร้ายไปโดยเนื้อแท้ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีเขาอาจจะสื่กร่อนไปตามกาลเวลา ในบางสถานการณ์ หากความโหดเหี้ยมเป็นคำตอบ เขาก็พร้อมจะลงมือโดยไม่ลังเล หลายสิ่งที่เขาทำลงไปก็เคยสร้างความเจ็บปวดเสียใจให้กับผู้คน และเขาก็ยอมรับว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่จะต้องแลกเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ กุสตาฟไม่ได้รู้สึกผิดกับสิ่งเหล่านั้น เขาไม่ใช่พวกอ่อนไหวกับอะไรทั้งนั้น สิ่งสมประสงค์การณ์ชีวิตมานับสามสิบปี หากไม่รู้จักจัดการอารมณ์ตัวเองก็คงแย่ กุสตาฟจึงเป็นคนที่มั่นคงทั้งในความคิดและอารมณ์ เป้าหมายเป็นสิ่งที่มาก่อนเสมอ ไม่มีเวลาให้กับเรื่องไร้สาระ เพราะในฐานะของเขา กุสตาฟแบกความรับผิดชอบของผู้คนอีกหลายคนไว้ข้างหลัง ในสังคมที่มีคนจำนวนมากอยู่รวมกันจำเป็นต้องมีระเบียบวินัย เพราะแบบนี้ทำให้กุสตาฟเป็นคนมีระเบียบในระดับหนึ่ง หากว่าจะอยู่ร่วมกันได้ บังคับบัญชาของเขา เขาถือว่าคำพูดของตนเองเป็นสิ่งที่จะต้องปฏิบัติตาม คนที่รับได้ก็อยู่ คนที่ทนไม่ไหวก็จากไป แน่แน่นอนว่าความขัดแย้งระหว่างเขากับผู้อื่นเป็นเรื่องปกติที่เลี่ยงไม่ได้ คนภายนอกจึงมักกล่าวหาว่าเขาไร้หัวใจ เป็นปีศาจที่ใช้เลือดคนอื่นละเลงแทนทางเดิน คำพูดพวกนั้นผ่านมาก็ผ่านไปราวกับลมผ่านหู กุสตาฟไม่เสียเวลาตอบโต้ไปกับเรื่องเด็กเล่นพวกนั้น ว่ากันตามตรง เขาก็แค่เป็นผู้ใหญ่ มีวุฒิภาวะและเหตุผลมากพอจะรู้ว่าอะไรที่ควรถือ อะไรที่ควรวาง และเมื่อไหร่ที่ควรจะฟัง ตัวของกุสตาฟเองก็ไม่ใช่คนหัวแข็งเสียจนไม่มองภาพรวมรอบตัวเลย เขารับฟังความเห็น สามารถยืดหยุ่นได้กับเรื่องบางเรื่อง หากมีเหตุผลที่ฟังขึ้น ก็พร้อมปรับเปลี่ยนตามสมควร ขอแค่ไม่ขัดกับภาพรวมของแผนการทั้งหมดก็พอ

กุस्ताฟเป็นคนระมัดระวังตัว เขาไม่เคยเชื่อใครโดยไม่จำเป็น มองโลกในแง่ร้ายมากกว่าจะเป็นแง่ดี สำหรับเขาแล้วทุกอย่างคือการต่อรอง การหักหลัง การแลกเปลี่ยนที่มีผลประโยชน์ ห้อยท้ายอยู่เสมอ พื้นที่สำหรับคำว่าไว้ใจคนจึงลดน้อยถอยลงตามไปด้วย เขาไม่เปิดเผยข้อมูลของตนเอง ไม่เคยแสดงออกถึงความต้องการของตัวเองมากไปกว่าเป้าหมายที่จะพาทุกคนมุ่งไป เขาเก็บงำความลับได้เก่งเสียพอกันกับฝีมือจารกรรมของตน น้อยคนนักที่จะรู้จักตัวตนที่แท้จริงของเขาว่าเป็นอย่างไร กุस्ताฟจึงเป็นพวกซิดเส้นไว้ซัด แม้จะดูไม่ได้ปิดกั้นการเข้าหาจากใคร แต่ก็ไม่เคยสนิทสนมกับใครมากเกินควร ในวันใดที่อีกฝ่ายแว้งกัดขึ้นมา เขาจะได้ไม่ลังเลในตอนที่ลงมือจัดการกับอีกฝ่าย เพราะหากว่าเขามั่นใจจนเลือกที่จะเปิดใจให้ใครแล้วก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ากุस्ताฟเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับครอบครัวมาก เขาจะผ่อนคลายลงอย่างเห็นได้ชัด มียิ้ม มีหัวเราะ โดยเฉพาะเหล่าพรรคพวกที่อยู่ข้างกายวุล์ฟมานานจะรู้ว่าเขาเป็นคนที่ใส่ใจคนอื่นมากกว่าที่ใครจะคิด หัวหน้าที่ของพวกเขาคอยสังเกตครอบครัวอยู่เสมอ แค่เห็นสักคนมีท่าทีแปลกไปสักหน่อย เขาก็รู้ได้ในทันทีว่ามีอะไรผิดปกติไป และมีวิธีการแสดงความเป็นห่วงในแบบของตัวเอง แม้ส่วนมากจะไม่เป็นการโยนงานให้อีกฝ่ายยุ่งจนไม่มีเวลาไปคิดอะไรเพื่อเจ้าก็เป็นการพูดจาหยอกล้อจนคนฟังนี่ก็อยากจะกรอกตาใส่ก็ตาม

หลังจากเลือกวางมือ เขาก็ผันตัวกลายเป็นพ่อบ้านเต็มเวลา เริ่มเปิดพื้นที่ให้กับความผ่อนคลายที่ไม่ใครจะได้สัมผัสนักในชีวิตมากขึ้น กุस्ताฟไม่เคยคิดถึงภาพตอนที่เริ่มนี้ก็หวงแหนชีวิตของตนมากขึ้นเลยจนกระทั่งวินาทีที่เขาสวมแหวนแต่งงานบนนิ้วของเธอ หากใครมาเห็นก็คงยากจะเชื่อเช่นกันว่าวุล์ฟที่ทั้งชีวิตเต็มไปด้วยบรรยากาศกดดันคนนั้น รอบตัวจะเริ่มเจอความเกียจคร้านเล็ก ๆ ที่ดูจะอบอุ่นขึ้น เหตุผลไม่ใช่เพราะว่าเขาอ่อนแอหลงหรือ เพราะภรรยาของเขาต่างหากที่ทำให้กุस्ताฟกลายเป็นผู้ชายธรรมดา ยามว่างหลังจากทำความสะอาดบ้านเสร็จ ก็มักจะเห็นผู้ชายเจ้าระเบียบอย่างเขาปลดกระดุมสองสามเม็ด นั่งเอนหลังอ่านหนังสือพลาจิบกาแฟรสขม แวนกรอบหนานั้นทำให้เขาดูเหมือนผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง น่าเหลือเชื่อใช่ไหมว่าผู้หญิงคนหนึ่งจะทำให้อดีตนักลับลอบข้อมูลเย็นขมวดคืออยู่หน้าเตาอบเพราะอ่านสูตรขนมไม่เข้าใจ ทำให้ฝ่ามือหยาบที่หยิบจับแต่อาวุธและข้อมูลเริ่มเรียนรู้การสัมผัสอย่างทะนุถนอม เพราะกลัวว่าเร็วแรงมนุษย์หมาป่าเช่นตนจะทำเธอบอบช้ำสลายหายไปจากอ้อมแขนของเขา กุस्ताฟไม่เคยเป็นคนผ่อนคลายกับใคร แต่เขเรน่าเป็นข้อยกเว้น หลายครั้งที่เขามักจะเป็นฝ่ายแกล้ง

เข้าหาภรรยาสาวให้หน้ามูยเพราะนึกเอ็นดู เธอคือบ้านของเขา และเขาก็คือคนที่ยอมสละทุกอย่างเพื่อปกป้องเธอไว้ให้ได้ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไร เพราะเขารักเธอมากยิ่งงี้ละ มากเสียจนยอมเธอได้ทุกอย่าง เขาแค่อยากเห็นรอยยิ้มของเธอในทุกเช้าเมื่อตื่นนอน เพราะแบบนี้กุस्ताฟอยากทำให้ เซเรน่า คอร์เตซ เป็นผู้หญิงที่มีความสุขที่สุดในโลกเหมือนกับเขาที่เป็นผู้ชายที่โชคดีที่สุดในโลก ไม่ว่าเธอจะทำอะไร หรือเลือกก้าวไปในเส้นทางไหน กุस्ताฟก็พร้อมจะก้าวไปกับเธอเสมอ แม้มันจะเป็นเส้นทางมืดมิดที่ทอดยาวสู่ขุมนรกก็ตาม เพราะในขณะเดียวกันเธอก็เหมือนเป็นที่พักพิงยามเหนื่อยล้าของเขาด้วยเช่นกัน เซเรน่าทำให้เขาเป็นกุस्ताฟ ไม่ใช่หัวหน้าผู้นำเกรงขาม ไม่ใช่วุฒิปที่ไร้หัวใจ ในตอนนี้เขาแข็งแกร่งจนไม่ร้องไห้เหมือนตอนเป็นเด็กอีกต่อไปแล้ว แต่เขาไม่เคยซ่อนความเหนื่อยล้า ไม่กลัวที่จะแสดงความโกรธ เปิดบาดแผลของตน หรือเผยทุกความลับให้เธอเห็น ไม่ปฏิเสธว่าบางครั้งชีวิตคู่ก็ไม่ได้ราบรื่นนัก เขาไม่ได้เห็นด้วยกับความคิดทุกอย่างของภรรยา บางทีก็ไม่ชอบความตึงตังของหญิงสาว เกสียดความกล้าหาญที่มากเกินไปจนอาจเสี่ยงอันตรายของเธอ แต่กุस्ताฟรู้ เขาเป็นสามี แต่ไม่ใช่เจ้าของชีวิตของภรรยา ในทุกครั้งที่ความโกรธพุ่งสูง เขาเลือกที่จะนั่งลงแล้วจับมือเธอเอาไว้และพูดคุยปรับความเข้าใจกันด้วยเหตุผล เพราะหากว่าการรักภรรยาคือกีฬา กุस्ताฟคงเป็นผู้ชายที่ได้เหรียญทองได้สองปีซ้อน



## Speech Style

กุस्ताฟมีน้ำเสียงที่ทุ้มและต่ำมากโดยธรรมชาติ โทนเสียงติดจะเย็นเยียบ เจือแววแหบพร่าเป็นเอกลักษณ์ การพูดจาของเขาไม่รีบร้อน ทว่ากระชับ ทุกถ้อยคำของเขานั้นมั่นคงหนักแน่นชวนให้คนฟังรู้สึกน่าเชื่อถือ หากแต่ในขณะเดียวกันก็สามารถสร้างแรงกดดันบีบคั้นคนฟังจน

อยากหยุดหายใจได้อย่างไม่ยากเย็น เขาไม่จำเป็นต้องเสียงดังโวยวาย หรือพูดจาข่มขู่ใครเลยเสีย ด้วยซ้ำ แค่คำพูดคำจาสุภาพ ไร้คำหยาบคาย มีหางเสียงลงท้าย รักษามารยาททางสังคมไว้อย่างหมดจด ทว่าคนอย่างกุस्ताฟ คอร์เตซก็ได้รับความเคารพนอบน้อมให้แก่ผู้คนโดยสิ้นเชิง

- a) หากพูดกับเหล่าพรรคพวกหรือคนที่สนิทสนม กุस्ताฟจะแทนตัวเองว่า ฉัน เรียกอีกฝ่ายว่า นาย / เธอ หรือแทนด้วยชื่อ ทั้งนี้เสียงจะอ่อนคลายลงเล็กน้อย มีการหยอกล้อหรือจิกกัดกันบ้าง แสดงถึงความไว้วางใจของเขา
- b) เมื่อสนทนากับคนนอกหรือคู่ค้า กุस्ताฟย่อมพูดจาสุภาพด้วย หากแต่ไม่ได้แสดงท่าทีนอบน้อมหรือเคารพอีกฝ่ายเลย เขาแทนตัวเองว่า ผม เรียกอีกฝ่ายว่า คุณ อย่างรักษามารยาท
- c) แต่หากเป็นการพูดกับภรรยา น้ำเสียงกุस्ताฟจะนุ่มนวลขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ถือเป็นมาตรฐานที่ร้อยของเขา เขาแทนตัวเองว่า ผม และเรียกเซเรน่าว่า คุณ หรือไม่ก็เรียกชื่อเธออย่างนุ่มนวล แต่บางครั้งบางครั้งก็มีเรียกว่า ที่รัก คนดี คนเก่ง ฯลฯ เป็นการหยอกเย้าเธอบ้าง แล้วแต่สถานการณ์

### **สถานการณ์ที่ 1 - หนาว**

“คุณหนาวหรือเปล่า?”

น้ำเสียงทุ้มต่ำแหบพร่าเอ่ยถาม ฟังดูอบอุ่นเหมือนทุกครั้งทีพูดกับภรรยาของตน ขณะมองก้อนผ้าห่มบนโซฟาด้วยแววตาเจ็บจ็บขึ้น

“ผมไม่อยากเห็นคุณหนาว เพราะฉัน เข้ามาใกล้กว่านี้หน่อย ที่รัก”

เธอมองเขาด้วยแววตารู้ทัน ทั้งยังทำสีหน้ามุ่มใสอย่างน่าเอ็นดู

แต่หมาป่าเจ้าเล่ห์ไม่คิดจะปล่อยให้ออกาสหลุดจากมือไป

กุस्ताฟหัวเราะในลำคอ ดึงร่างเล็กเข้ามาอดไวแน่น “คุณตัวเล็กแค่นี้เอง หนีจากผมไม่ได้หรอก

### **สถานการณ์ที่ 2 - รายงาน**

กุस्ताฟล้างมือหยิบบุหรีจากเสื้อโค้ท แต่ปลายนิ้วกลับสัมผัสถึงสิ่งกลมมน

เขาหยิบมันออกมาดู หัวเราะในลำคอ เมื่อเห็นลูกอมรสสตรอว์เบอร์รี่ ห่อด้วยกระดาษลวดลายน่ารักที่ซื้อไว้ให้ภรรยา

เดี๋ยวล่อยซื้อคืนให้ก็แล้วกัน

เขาแกะลูกอมใส่ปาก ก่อนจะหันไปมองหญิงสาวที่เพิ่งเดินเข้ามาในตรอก นัยน์ตาคมกริบ  
เฉียบคมขึ้น น้ำเสียงทุ้มต่ำจริงจัง อากาศรอบด้านพลันแน่นซึ่งขึ้นมาขึ้นมาในพริบตา “ช่วงนี้มี  
อะไรเกิดขึ้น รายงานมาให้หมด ฉันยังต้องรีบกลับไปอุ่นซุ๊ปก่อนที่เซเรน่าจะกลับบ้าน”

สาวเจ้าเดาะลิ้น ยักคิ้วหยอกล้อ “โถ พ่อหมาป่าหนุ่มรักภรรยา”

แต่เมื่อเห็นนัยน์ตาคมที่เย็นเฉียบ สีหน้าของเธอก็กลับกลายเป็นจริงจังทันที

### สถานการณ์ที่ 3 - ใจกว้าง

“ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร?”

เขาเลิกคิ้วเล็กน้อย ส่วนภรรยา ก็มีสีหน้าแปลกใจ ไม่นึกว่าคำพูดแรกหลังเปิดประตูห้อง  
ของสามีจะเป็นคำถามนี้

“เพื่อนสมัยเรียนวิทยาลัยค่ะ”

“ผมเข้าใจแล้ว” กุสตาฟเดินเข้ามาใกล้ หยุดอยู่ตรงหน้าเธอ ก่อนแขนแกร่งจะโอบร่างเล็ก  
ของภรรยาเข้ามาแนบชิด

“คราวหน้าบอกเขาให้อยู่ห่างจากคุณหน่อย”

แววตาคมคู่คู้้นั้นเฉียวแววแววอน

“ผมเป็นคนมีความอดทนสูงก็จริง แต่ผมไม่ใช่คนใจกว้างมากเท่าไร”

## Background

### trigger warning

Violence / Blood / Injury / Murder / Sexual abuse by  
family members / Involvement in illegal activities  
/ Deep romantic love with my wife

(1)

### ฝนตกลงมา

กลุ่มควันสีเทาไหลวนเป็นเส้นคดกลางอากาศ ก่อนจะถูกสายฝนกลบทับจนหาย

“ลูกพี่โคตรเหมือนพ่อพระเอกมิวสิควิดีโอที่ยัยเรน่าชอบดูเลยนะ จอร์แดนอะไรนั่น—”

ลูกน้องข้างกายเอ่ยหยอกเย้าทำลายความเงิบ ทว่าเจ้าของท่าที่สงบนิ่งหาได้ตอบกลับแม้แต่คำเดียว

ชายหนุ่มยืนอยู่ริมระเบียงที่กบดาน รอบด้านโอบล้อมด้วยม่านฝนพรำที่โปรยตัวลงจากฟากฟ้าอย่างต่อเนื่อง บุหรี่มวนสุดท้ายหมดไปแล้ว

สายตาของหมาป่าหนุ่มราวกับว่าทอดผ่านม่านฝนไปเบื้องนอก

### เขาเห็นภาพ

ชายวัยกลางคนในชุดสูทสุภาพยืนอยู่หน้าบ้านหลังโต มือของเขาวางลงบนป่าช้าของเด็กชายคนหนึ่งเนื้อตัวเประอะฝุ่น ผมเผ้าสีบลอนด์กระเซอะกระเซิง ดวงตาที่แม้จะกลมโต แต่ก็ดูดุร้ายเหมือนลูกหมาป่าหลงฝูงจ้องมองมันตาไม่กระพริบ

“ต่อไปนี้ ที่นี่คือบ้านของเรา เธอชื่อกุस्ताฟ คาเรนซา เป็นลูกชายของฉัน”

เสียงทุ้มนั้นยังชัดเจนอยู่ในความทรงจำ

บ้านหลังนั้นใหญ่โตเกินไปจนเด็กชายที่ยืนอยู่ไม่รู้จะก้าวเข้าไปตรงไหนดี เขาเคยเห็นบ้านของพวกเขาเศรษฐีเหล่านี้แค่ในหน้าหนังสือพิมพ์เก่าจั้นรา หรือในจอทีวีขาวดำจากห้องนั่งเล่นในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าโกโรโกโสที่ตนอยู่

มนุษย์หมาป่าเป็นตัวอันตราย แม้จะยังเป็นแค่เด็ก

ใครต่อใครว่ากันเป็นแบบนั้น เขาจึงถูกนำมาทิ้งที่นี่

ไม่มีใครอยากรับเลี้ยงเขา เด็กหนุ่มคนนี้เงิบขริม ทว่าก้าวร้าวเหลือเกิน เขาเคยกระโจนฝังคมเขี้ยวที่แขนของเพื่อนร่วมบ้านจนร้องไห้จ้า เพราะถูกดูถูก ฉีกทิ้งผ้าห่ม และข่วนที่เลี้ยงจนเลือดอาบ เด็กคนนั้นไม่แม้แต่จะร้องไห้ เมื่อไม่มีใครมารับในวันเปิดบ้านที่เลี้ยงเด็กหลายคนต่างก็รู้ว่าเขาจะคงอยู่ไปแบบนั้น ตราบจนสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้านี้จะปิดตัวลงเพราะแบกรับต้นทุนไม่ไหว

ซึ่งก็อีกไม่กี่วัน

จนกระทั่งวันนั้น รถคันทรูหยุดหนึ่งที่หน้าสถานรับเลี้ยงเด็ก ชายคนหนึ่งในช่วงสุดท้ายรีบกริบลงจากรถ

“เด็กคนนั้น... เหมือนกุस्ताฟของผมเลย”

ทันทีที่ได้เห็น เขาพูดแค่นั้น และรับเลี้ยงลูกหมาป่าคนสุดท้ายไปทันที

นับแต่วินาทีนั้น เขากลายเป็น กุस्ताฟ คาเรนชา

กุस्ताฟก็คือกุस्ताฟ

ลูกชายที่จากไปด้วยโรคร้ายในวัยสิบขวบของเศรษฐีคาเรนชา

ชีวิตใหม่ของเขาอบอุ่นราวกับฝัน บ้านหลังโตในย่านคนรวย นาฬิกาติดผนังเรือนหูกู่ในห้องนั่งเล่น กลิ่นกาแฟลอยมาแตะจมูกจากในห้องครัวทุกครั้ง

ทุกเช้าพ่อของเขามักจะถือกระเป๋าหนัง เดินออกจากบ้านร่วมงานเลี้ยงसानสัมพันธ์กับบรรดาเศรษฐีในเมือง ก่อนจะกลับมานั่งที่หัวโต๊ะอาหารตอนหนึ่งทุ่มตรงเสมอ

ที่นั่งฝั่งตรงข้ามจึงกลายเป็นที่ของมารดาบุญธรรมไปอย่างเลี่ยงไม่ได้

กุस्ताฟคิดว่าเธอเป็นผู้หญิงประหลาด

ในวันแรกที่พบหน้า ผ้าเช็ดหน้าชุบน้ำหอมฉุนจนเขาต้องย่นจมูกยกขึ้นซับหัวตาบอบบางของหล่อน หยดน้ำตาร่วงผลอย

“ฉันดีใจมากเลยคะ ที่รัก ในที่สุดเราก็ได้กุस्ताฟของเรากลับมา” เธอกล่าวเจือเสียงสะอื้น “ถึงฉันจะแต่งงานกับคุณ หลังจากที่คุณหญิงมิราเบลล์เสียชีวิตไปแล้ว แต่ฉันก็มองเขาเหมือนลูกชายคนหนึ่ง”

พ่อของเขายิ้มแย้มโอบกอดเธอเอาไว้อย่างอบอุ่น

เด็กหนุ่มพยักหน้าแผ่วเบา

เขาไม่ได้ตอบรับ แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ

ผู้เป็นแม่ยังคงยิ้มหวาน สายตาของหล่อนติดตามมาที่เขาอย่างเนิ่นนาน แม้แต่ในวินาทีเขาหันหลังกลับเข้าไปในบ้าน เธอก็ยังมองอยู่เช่นนั้น

สัญชาตญาณบอกกุस्ताฟว่าผู้หญิงคนนี้ประหลาด

ความรู้สึกของเขาไม่เคยผิดพลาด บนโต๊ะอาหารค่ำ ซุปเห็ดร้อนวางอยู่ตรงหน้า เขาตักมันเข้าปากอย่างเงี้ยวบังัน ฟังเสียงของพ่อเล่าถึงเรื่องหุ่นและทรัพย์สิน

ฝ่าเท้าของใครบางคนสะกิดเข้าที่ท่อนขาเขาใต้โต๊ะ

กุस्ताฟชะงักงัน คิ้วขมวดเข้าหากันแทบจะทันที “ทำอะไร?”

เสียงของเขาแจ้งกระดังจอนพ่อที่นั่งฟังหัวโຕະหันมามอง

“เกิดอะไรขึ้นหรือลูก?”

แม่บุญธรรมสะดุ้งเฮือก “แม่ขอโทษจ้ะ แม่แค่นั่งไม่ถนัดนิดหน่อย ข้าโຕະมันแปลกนะขอโทษด้วยนะจ้ะ”

พ่อของเขาเองก็หัวเราะร่วน บอกว่า “เรื่องแค่นี้เอง ลูกก็ทำให้พ่อตกอกตกใจเสียหมดนึกว่ามีอะไรอยู่ในโຕະซะอีก”

เด็กหนุ่มเบือนหน้าหนีออกนอกหน้าต่าง หลบหลีกสายตาแววาวแปลกประหลาดที่ชวนให้รู้สึกคลื่นเหียนของแม่

เส้นความอดทนแรกของเขาขาดผิงลง

(2)

วันนี้พ่อไม่อยู่บ้าน

เขาออกไปทำงานในตอนเช้าที่นาฬิกาบอกเวลาเช้า บ้านหลังโຕະจึงเงียบสงบ กุสตาฟนั่งอ่านหนังสืออยู่ในห้องนั่งเล่น

เสียงรอกเท้ากระทบพื้นดังขึ้นตามทางเดิน

เขารู้แล้ว

หล่อนจะมาอีก

และเธอก็มา กลิ่นน้ำหอมที่เขารังเกียจที่สุดลอยแตะปลายจมูกก่อนจะเห็นตัวเสียอีก

“ลูกอยู่คนเดียวหรือ?”

“คุณต้องการอะไรครับ?”

เขาเอ่ยถามเสียงต่ำฉายแววข่มขู่ ไม่แม้แต่จะเรียกเธออย่างให้เกียรติว่าแม่

ผู้หญิงคนนี้อ้าเส้นเขาไปในหลายครั้ง

เธอจะไม่แยแส ทั้งกายนั่งข้างเขา มือบางเอื้อมมาแตะที่ต้นแขน “แม่แค่อยากมานั่งด้วย เห็นว่าลูกดูเหงาก็เท่านั้นเอง”

กุสตาฟปิดมือเธอทิ้งอย่างไม่ใยดี ก่อนจะลุกขึ้นเดินออกไป

ทว่าข้อมือกลับถูกคว้าเอาไว้แน่น

“ตอนนี้เราอยู่กันแค่สองคนไม่ใช่หรือ?” เธอยิ้มหวานดูบิดเบี้ยว นัยน์ตาเปล่งแสงชวนวิปริต กลิ่นน้ำหอมนั้นคล้ายฉุนจุมุกมากขึ้นจนเขาแทบสำลัก “เธอไม่ใช่ลูกชายที่ฉันทอดมาอยู่แล้วนี่ เราจะทำเรื่องสนุกแก่เหงาระหว่างที่พ่อของเธอไม่อยู่ก็ไม่เห็นเป็นอะไร”

ร่างบอบบางของหญิงสาวถูกเหวี่ยงกระแทกบนพื้น  
สติของกุस्ताฟขาดสะบั้น เส้นเลือดสีเขียวปูดโปนขึ้นข้างขมับ ม่านตาขยายออก คม  
เขียวแหลมคมเผยตัวออกมา เขากระโดดคร่อมร่างของของเธอ

เห็นใบหน้าซีดเผือดในแววตา “อย่า.. อย่าทำฉัน!”

เธอกรีดร้อง

แต่มันสายไปแล้ว

เขียวคมกระชากลำคอ เลือดอุ่นร้อนกระเซ็นเปรอะเปื้อนผนัง ร่างของเธอกระตุกสอง  
สามครั้ง ก่อนลมหายใจจะขาดห้วง กลายเป็นเพียงร่างไร้วิญญาณ

“คุณนาย!”

สาวใช้คนหนึ่งเปิดประตูเข้ามา กรีดร้องลั่นเมื่อเห็นสภาพและทะเลภายในห้อง

กุस्ताฟยืนอยู่ แม้แต่ในปากก็ยังคาบชิ้นเนื้อที่กัดกระชากออกมาจากเจ้าของร่างอยู่ เขา  
หันมามองหญิงสาวคนนั้น แววตาคมกริบดูดันคู่หนึ่งทำให้ตัวของเธอสั่นเทิ้ม ก้าวถอยจนแทบ  
ล้ม

ขณะนั้นเอง เขาได้ยินเสียงประตูใหญ่เปิด เสียงฝีเท้าเร่งรีบ และเสียงของผู้เป็นพ่อ

“เกิดอะไรขึ้น—”

เศรษฐีหนุ่มที่กลับมาตัวแข็งทื่อ นิ่งค้างอยู่ตรงนั้น มองเห็นลูกชายที่ตัวเปื้อนเลือด และ  
ศพภรรยาข้างกาย เพียงแค่เห็นก็สามารถจินตนาการได้ว่าก่อนหน้านี้เกิดอะไรขึ้น

สาวใช้คล้ายจะตั้งสติได้ เธออยากจะกรีดร้องออกมาอีกครั้งหนึ่ง

แต่เศรษฐีหนุ่มคาเรนซากลับสั่งขึ้นมาก่อน

“ไปเอาผ้าเช็ดตัวมา”

คำสั่งนั้นแผ่วเบาเช่นคนที่พยายามใช้สงบสติอารมณ์อันตื่นตระหนกของตนเอาไว้

เธอสั่นสะท้าน รีบกำศีรษะและหมุนตัววิ่งออกไป

ด้วยความลนลาน ทำของเธอสะดุดพรมล้มลง ไม่มีใครสนใจสิ่งเล็กน้อยที่เกิดขึ้น

เศรษฐีหนุ่มเดินเข้าไปใกล้ สายตาคมสั่นระริกและอ่อนล้า กุस्ताฟเห็นว่าพ่อของเขา  
ยกมือขึ้นเหมือนตั้งใจจะเตะไหล่ตน

สุดท้ายก็หยุดชะงัก

ริมฝีปากของผู้ชายคนนั้นสั่นระริก น้ำตาเองก็เอ่อคลอขึ้นมาในดวงตา

“ทำไมลูกถึงทำแบบนี้ล่ะ”

“ผู้หญิงคนนั้นประหลาด”

คำตอบของเขาเหมือนกับทุกครั้งที่เขาเคยบอกผู้เป็นพ่อ

เศรษฐีหนุ่มสุดลมหายใจเข้า ความไม่รู้ไม่ตระหนักของเขา สายตาเฉยชาของลูกชาย  
กลิ่นคาวเลือดของภรรยาบีบเค้นอยู่กลางอกจนเขาเหมือนขาดอากาศหายใจ

“กุस्ताฟ”

ผู้เป็นพ่อเอ่ยเรียก

“ไมลีส”

เวลาถัดมาเขาก็สำห่น้ำอย่างมีนง “ไม่ใช่ กุस्ताฟของฉัน... ตายไปตั้งนานแล้ว... เขา  
ตายไปตั้งแต่อายุสิบขวบแล้ว”

เสียงพูดนั้นเหมือนเสียงที่พูดกับตัวเอง มันแผ่วเบาลงไปทีละนิดราวกับความหวังในใจที่  
ถูกกัดกินในเสี้ยววินาที

ชายวัยกลางคนทรุดตัวลงกับพื้น สองมือกั้นกุมไบหน้า ร่างของเขาไหวโยนจากเสียง  
สะอื้น “ฉันขอโทษ”

กุस्ताฟไม่รู้วาคำขอโทษนั้นมอบให้แก่กุस्ताฟ ลูกชายที่ถูกเขาสวมทับเป็นตัวแทน หรือ  
พูดกับกุस्ताฟที่กลายเป็นตัวแทนของลูกชายตนกันแน่

สายตาของเด็กหนุ่มก้มลงมองชายตรงหน้า

เขาไม่เอ่ยอะไร เพียงแค่เฝ้ามองเหมือนลูกสุนัขที่กำลังมองเจ้าของ

“ไปเถอะ”

ในที่สุด ชายคนนั้นก็เงยหน้าขึ้นด้วยแววตาแดงกำ ร้องรอยความเจ็บปวดฉาดชัดใน  
แววตาคู่นั้น แต่ครั้งนี้มันเด็ดขาดเมื่อได้ตัดสินใจ

“เธอไปจากที่นี่ซะ ก่อนที่ทางการจะมา”

ชายคนนั้นเอื้อมไปปลดสร้อยเพชรเส้นหนึ่งจากคอของมารดา และยึดมันใส่มือกุस्ताฟ  
สัมผัสของมันเย็นเยียบ

“ฉันจะแจ้งพวกเขาว่า คุณนายถูกฆ่าชิงทรัพย์ในระหว่างที่ฉันออกไปทำงาน และคนใช้  
ทุกคนในบ้านไม่มีใครที่เห็นเหตุการณ์ทั้งนั้น”

คุณคาเรนซาสุดลมหายใจลึกลงอกกระเพื่อม

“นี่เป็นสิ่งที่ฉันจะเฝ้าโทษให้เธอได้ หลังจากนั้นก็อยู่ที่เธอแล้ว”

เขาบอกว่า ต่อไปนี่ที่นี้คือบ้านของเรา

วันนี้บ้านหลังนั้นปิดประตูลงแล้ว

เนื้อตัวของกุस्ताฟถูกทำความสะอาด แต่เพราะเขาริงฝ่าฝืนที่ตกลงมา มันจึงเปียกชื้นไปหมด

มือหนึ่งของเขากุ่มสร้อยเพชรไว้แน่น แทนที่จะรู้สึกว่ามันมีค่า เขากลับรู้สึกกำลังถือบางสิ่งที่น่าขยะแขยงในมือ

น้ำหอมฉุนยังติดอยู่ที่จมูก ความคลื่นเหียนตีรวนขึ้นมา  
มือของเขาเงือ่ขึ้น สร้อยเส้นนั้นถูกเหวี่ยงทิ้งไปในแม่น้ำ  
น้ำกระเพื่อมดังจ๋อมแจ๋ม

เขาก้าวเดินต่อ

ท้องฟ้ากลางลอนดอนนั้นยังมีดสนิทไร้แสงตะวัน

สายฝนยังไม่หยุดตก

ฝนของลอนดอน ช่างเหมาะกับการเริ่มต้นใหม่หรือจบสิ้นอะไรบางอย่างอยู่เสมอ

เขาอาจจะกลายเป็นเศรษฐีหน้าใหม่ได้ หากว่าเห็นแก่ตัวรักษาสร้อยเส้นนั้นไว้เสียหน่อย  
แต่กุस्ताฟไม่สนใจ

เขาเลือกกระโจนลงสู่ดินโคลนของเมืองนี้โดยไม่คิดหวนกลับ

นั่นคือวิธีที่เขาจะใช้เอาตัวรอด

(3)

“เฮ้ย ไอ้เด็กใหม่นี้มันผยองชะมัด ถ้าแกเอาชนะฉันได้ พ่อจะกัมเสียรองเท้าแกแล้วตั้งให้แกเป็นหัวหน้าใหม่เลยโว้ย”

เสียงหัวเราะดังกึกก้องกลางบาร์ในย่านมืดของลอนดอน นักลากลอบข้อมูลวัยกลางคน  
ฟาดมือเข้ากับโต๊ะจนเปียร์หกเลอะเทอะ

เด็กหนุ่มผมสีบลอนด์ซิดนั่งอยู่ข้างกาย มือหนึ่งกุมแก้วเครื่องดื่ม

กลิ่นฉุนแตะจมูก รสขมระคายลำคอ พร้อมกับความร้อนผ่าวที่เล่นวาบลามไปทั่ว  
ร่างกาย ปลุกสัญชาตญาณดิบบางอย่างให้ตื่นขึ้น

“เป็นไง แกกล้าไหม ไอ้หนูน้อย”

คำท้าทายดังขึ้นอีกครั้ง

กุस्ताฟเงยหน้าขึ้น แหวตาเฉยซาที่หลุบต่ำลงเปล่งประกายวาววับราวกับนักล่า ผิวซิด  
เลือดของเขาแดงกำด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ในร่าง

“ก็ได้” เขาว่า “ว่ามาสิว่าแกจะให้ฉันทำอะไร”

บางทีเศรษฐีคนนั้นอาจจะตระหนักได้แล้วว่า  
ลูกหมาป่าไม่อาจถูกเลี้ยงในกรง  
เพราะมันจะกัดกระชากกรงจนขาดวิน และกระโจนออกสู่ป่า  
เช่นเดียวกับเขา

“ภารกิจของเราคือขโมยข้อมูลระดับเอสจากระบบกลางของโครงการลิเวียธาน พวก  
ทางการมันซ่อนข้อมูลไว้ในชั้นใต้ดินของฐานนี้ รหัสผ่านจำเพาะต้องใช้คีย์ที่สายลับภายในส่ง  
มาเมื่อคืน จำไว้ว่า ไม่มีความจำเป็นที่ต้องรอดตายกลับมาทั้งทีม ข้อมูลคือสิ่งเดียวที่ต้องเอา  
ออกมา”

นั่นเป็นคำสั่งของใครสักคนผ่านวิทยุพกพา ก่อนที่รอบตัวของเขาจะเต็มไปด้วยเสียงปืน  
และกลิ่นคาวเลือด

ร่างของเด็กหนุ่มวิ่งสัดเลาะไปตามทางเดินอย่างรวดเร็ว ด้านหลังของเขามีเสียง  
รองเท้ากระทบพื้นซีเมนต์เปียกแฉะตามมาไม่ห่าง

“สังหารแล้ว ชั้นสาม ด้านตะวันตก”

รายงานดังขึ้นจากวิทยุพกพาของเจ้าหน้าที่ นักลักลอบข้อมูลคนสุดท้ายถูกพรากชีวิต  
ไป

ตอนนี้เหลือแค่เขา

“ตะวันตกเคลียร์ ตอนนี้เหลือคนสุดท้าย กำลังตามไล่ล่า คาดว่าไม่นานคงสังหารได้  
กระจายกำลังไปด้วยฐานที่มั่น ข้อมูลลับนี้ไม่อาจแพร่พรายได้ ทราบแล้วเปลี่ยน!”

แววตาของกุस्ताฟเปล่งประกายคมกริบ เมื่อกระสุนนัดหนึ่งเฉี่ยวผ่านลาดไหล่  
เขาร่วง

รวดเร็ว

รุนแรง

ไม่หยุดยั้ง

ลมหายใจหอบเหนื่อยดังขึ้นใต้หน้ากาก กระเป๋าข้อมูลถูกกดไว้แนบอก

เสียงปังดังสนั่น กระสุนนัดหนึ่งเจาะเข้าที่หน้าอกเขา

“อ๊ก!”

แรงกระแทกจุดร่างให้เซ เลือดสีแดงสดกระอักออกมาคาปากจนหน้ากากสีดำเปียกชุ่ม

เจ้าหน้าที่ไม่รอช้า กระสุนปืนใส่เข้าไปในรังปืน

อีกนัด ยิงเจาะเข้าที่ท้องของเด็กหนุ่ม ความเจ็บปวดสาหัสสาครดบาดเข้ามาประดุจคลื่น  
ยักษ์โถม

“หยุด ยกมือขึ้น ยอมมอบตัวซะ!”

กุस्ताฟหัวเราะในใจ

พวกนี้คิดว่าเขาจะยอมหรือไง

เขารู้

นี่คือเดิมพันชีวิต

ไอ้แกที่สั่งคงไม่คิดว่าเขาจะเอาตัวรอดไปได้

กุस्ताฟโยนกระเป๋าชุ่มเลือดทิ้งไปทางด้านหลัง สองมือยกขึ้น สองเท้าก้าวถอยหลัง  
อย่างมั่นคง

เจ้าหน้าที่ขยับเข้ามาล้อมรอบตัวเขา

เขาถอยจนชิดริมขอบแม่น้ำที่เบื้องหลัง

เสียงวิหุกกระหึ่ม เจ้าหน้าที่สักคนบอกว่าเขาจนมุมแล้ว

ไม่

มันยังไม่จบ

ความทรงจำเด่นชัดในแววตา

แม้แต่ยามจนตรอก หยดเลือดไหลเป็นทาง แผ่นหลังก็ตั้งตรง

ทางรอดของเขามีมาตั้งแต่แรกแล้ว

กุस्ताฟกระโจนลงจากสะพานโดยไร้ความลังเล ท่ามกลางความตกตะลึงนั้น

“ไอ้พวกโง่ แน่จริงก็จับให้ได้สิวะ”

เจ้าของเส้นผมสีบลอนด์ซีดตะโกนทำทนายสุดเสียง ชูนิ้วกลางส่งให้พวกคนใน  
เครื่องแบบ เสียงหัวเราะคลั่งด้วยความตื่นตัว

ตุ้ม

ร่างกระแทกผิวน้ำกระเซ็นสาคร เลือดสีเข้มกระจายเป็นรัศมี

ท่ากระสุนพุ่งกรูลงมาในน้ำ นัดสุดท้ายทะลุเข้าที่กลางหลัง

กุस्ताฟจมหายไปกับสายน้ำเขียวกราก

และเขาเลือกที่มีชีวิตรอดต่อไปด้วยการว่ายน้ำสวนมัน

“ให้ตายสิ เรียกหมอมานี้!”

ประตูลี้กถูกเคาะด้วยจิ้งหหวะเฉพาะ เป็นรหัสลับที่รู้กันเฉพาะเหล่าคนใน

กลิ่นเลือดดอบบอวล บาดแผลปริกว้างจากกระสุนที่คาอยู่ แต่เขาก็ยังยืนหยัด ฟันคาบ  
กระเป๋าคอมพิวเตอร์ ลากขาลากแขน คลานสี่ขาเหมือนสัตว์ป่าที่ใกล้สิ้นใจ

สุดท้ายก็ถึงจุดหมายพร้อมสติที่ดับวูบลง

และในไม่ช้า

กุสตาฟก็ฟื้นสติขึ้นมาอีกครั้ง

แพทย์หนุ่มนั่งอยู่ปลายเตียง เอ่ยถามอย่างเหลือเชื่อ

“รอดมาคนเดียว แถมยังทำงานสำเร็จอีก ไ้หนูนี่ดวงแข็งเป็นบ้าเลยอะ นายชื่ออะไร”

เด็กหนุ่มหลุบตา

จากนั้นเงยหน้าขึ้นมามองตรง ดวงตาคู่นั้นของเขายังคงลุกไหม้

มันคือแววตาของนักล่า หมาป่าหนุ่มที่ฟื้นขึ้นมาจากความตาย

ตระหง่าน

ไม่ยอมแพ้

**“วูล์ฟ”**

หมอหนุ่มพยักหน้าตอบรับ แต่ชายวัยกลางคนไม่คาดคิดเลยว่าเพียงไม่นานชื่อของ  
วูล์ฟจะกระจายไปเสียกว่ายี่กว่ากิโลเมตรในคืนนั้น หลังจากภารกิจแรกผ่านไปและกลายเป็น  
หัวหน้าแทนชายวัยกลางคนที่นั่งอิงเมื่อถูกเขาทวงถามตามสัญญา

ภายใต้การนำของวูล์ฟ เขาฝึกฝนตัวเองด้วยการกระโจนสู่อันตราย ทั้งร่องรอย  
บาดแผลไว้ทั่วทั้งร่าง นำพาเหล่านักล่าลอบข้อมูลที่ยินยอมสวามิภักดิ์กลายเป็นฝูงหมาป่าที่  
บ้าระห่ำ ไล่ล่าข้อมูลที่ไม่ว่าจะลับสุดยอดของทางการ ข้อมูลการเงินของนายพลยศสูง  
ข้อมูลมั่วสุมซู้สาวของบรรดาเศรษฐีในลอนดอนก็ล้วนผ่านมือเขาและพรรคพวกมาทั้งสิ้น

เมื่อพูดถึง วูล์ฟ ใครต่อใครหวั่นเกรง ค่าหัวของเขาสูงลิ่ว แม้แต่ทางการที่ตามล่าก็ตาม  
จับเขาและพรรคพวกไม่ได้แม้แต่ปลายนิ้ว

อย่าคาดหวังเลย

พวกนั้นไม่แม้แต่จะรู้ว่าเขาคือ กุสตาฟ คอร์ทเตซ ด้วยซ้ำ

(4)

ตอนนี้ฝนก็ยังคงตกอยู่

“เฮ้! ลูกพี่ ฟังผมอยู่ไหมเนี่ย!”

เสียงจากลูกน้องหนุ่มเรียกสติที่ล่องลอยไปไกลของเขากลับมา

กุस्ताฟในวัยยี่สิบเจ็ดปีกระพริบตาช้า ๆ เมื่อภาพในอดีตจางหายไป หลงเหลือเพียงภาพของสนามหญ้าที่เปียกชุ่มจากหยาดฝน

เขาถอนหายใจแผ่ว มือขยับหูหึ่งที่มอดลงกับภาคจนมันกลายเป็นเศษแก้ว

“พีมาร์เชลล์ให้มาตาม เขาวามีลูกค้ำมาแน่ะ”

“ใคร?”

“เอ่อ” ชายอ่อนวัยกว่าเกาแก้ม “นักสืบสาวจากสำนักงานนักสืบฟาราเมียร์ เห็นบอกว่าเขาต้องการข้อมูลลับอะไรสักอย่างเพราะจะไปตามจับผู้เศรษฐีนามสกุลตัน ๆ อะไรสักคนเนี่ยแหละ ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกัน”

กุस्ताฟเลิกคิ้วเล็กน้อย

มีแววแปลกใจพาดเข้ามาในแววตาเพียงเสี้ยววินาที

เขาไม่ได้นึกสนใจอะไรเศรษฐีนั้น

แต่เป็นชื่อของสำนักงานนักสืบนั้นมากกว่า

พวกเขาจะไม่ใช้อะไรที่โคจรมาเจอกันแบบนี้เท่าไร

ชายหนุ่มคว้าสูทสีดำที่วางพาดบนเก้าอี้มาสวมทับ กระดุมเสื้อเชิ้ตสองเม็ดบนยังปลดอยู่เหมือนเดิม ดูไม่เรียบร้อยเท่าไรหรอก

“ได้”

เขาตอบเสียงเรียบ

“ฉันจะไปตกลงราคากับเธอ”

ในชั้นใต้ดินของแหล่งกบดาน ดวงตาคมกริบของเขาสังเกตเห็นหญิงสาวคนหนึ่งที่นั่งรออยู่ภายในห้องก่อนแล้ว เธอสวมใส่เสื้อโค้ตเข้ารูปคู่กับกระโปรงทรงสอบ ท่าทางมั่นใจ แม้แต่แววตาเป็นประกายคู่นั้นก็ฉายแววเด็ดเดี่ยว แม้จะเผชิญหน้ากับพวกนอกกฎหมายอย่างเขา

กุस्ताฟทิ้งกายนั่งไขว่ห้างบนโซฟาหนังปรัดด้วยท่าทางผ่อนคลาย กลิ่นอาบติบกลิ่นกำจายออกจากกายแกร่งเจอกับกลิ่นบุหรี้เจือจางที่ติดบนเสื้อผ้า

“คุณคือวูล์ฟ?”

เสียงของเธอมั่นคงมากกว่าที่เขาคิดไว้เสียอีก

“ขึ้นอยู่กับว่าคุณอยากให้ผมเป็นหรือเปล่า” ริมฝีปากหยักหยัดยิ้มขึ้น ดวงตาคมกริบหรือ  
ลงมองคนตรงหน้า “คุณมาทำอะไรที่นี่?”

“ฉันอยากมาตกลงซื้อขายข้อมูลของเศรษฐกิจเบียร์นัตกับคุณค่ะ”

คิ้วของกุस्ताฟเลิกขึ้นเล็กน้อย แสดงความประหลาดใจพอเป็นพิธี ก่อนจะเอนหลังฟัง  
เก้าอี้ “นักสืบอิสระอย่างคุณต้องการข้อมูลจากนักลบลอบข้อมูลอย่างพวกผม? ไม่กลัว  
สายตาพุ่งเล็งจากทางการหรือไง?”

เขาขยับตัวนิดหน่อย “เกรงว่าคุณจะรับมือเรื่องหลังจากนี้ไม่ไหว”

“นั่นไม่ใช่เรื่องที่คุณต้องกังวล”

หญิงสาวตรงหน้าทำให้กุस्ताฟแปลกใจอีกครั้ง

เธอเงยหน้าขึ้นสบมองเขาอย่างไม่หลบสายตา

และ แม้แต่ตอนนี้เขาก็ยังคงมองเห็นความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวที่เด่นชัดในลูกแก้วสีเขียว  
คู่ นั้นเหมือนเดิม

สีของมันเหมือนบางสิ่งที่กุस्ताฟคล้ายจะคุ้นเคย

แต่เขาก็นึกมันไม่ออก

รอยยิ้มบนใบหน้าคมจางลง เขาคล้ายจะเริ่มประหม่นเธออย่างจัง

คำถามหนึ่งถูกถามในจังหวะที่แสงไฟจากหลอดไฟเก่าสั่นกระเพื่อม “แล้วถ้าผม ไม่ขาย  
ล่ะ?”

เจ้าของสำนักงานนักสืบฟาราเมียร์นั้นเงยไปเพียงชั่วคราว ก่อนเธอจะรวบกระโปรง  
กระชับ ลุกขึ้นด้วยท่วงท่าตัดสินใจเด็ดขาด “ฉันฉันก็ไม่ซื้อค่ะ ขอโทษที่ทำให้คุณเสียเวลาด้วย  
ฉันขอตัวก่อนนะคะ”

เธอหันหลัง ก้าวฉับไปอย่างไม่ลังเล สันรองเท้ากระทบพื้นดังกังวานไปจนถึงหน้าประตู  
เขาขยับตัว “...เดี๋ยวก่อน”

โชคดีที่ประโยคนั้นหยุดเธอไว้ได้ทันที่

ชายหนุ่มยึดตัวขึ้นเล็กน้อย เอนแขนพาดกับพนักโซฟา พ่นลมหายใจออกทางจมูก

ทว่าแววตากลับเปล่งประกายสนใจ การตอบสนองของเธอเป็นอะไรที่เขาคาดไม่ถึงเลย

หลายร้อยคนเพื่อข้อมูลยังยินยอมคุกเข่าเพื่ออันวอน

เธอกลับเป็นผู้หญิงคนแรกที่เดินหนีเขา

ให้ตาย

กุस्ताฟว่าแฝงแววขบขันบางเบา “คุณนี่ใจร้อนเหลือเกิน ผมยังไม่ได้บอกว่าจะไม่ขายเลย”

เซเรน่าจากไปแล้ว พร้อมกับข้อมูลที่ถูกละทิ้งเขาปิดการขายอย่างสมบูรณ์

ร่างสูงเดินกลับมาที่ห้องทำงาน สูดตัวแก่งวางพาดบนท่อนแขนเขา เหลือเพียงเสื้อเชิ้ตตัวในเท่านั้น เขาโยนแฟ้มข้อมูลที่ถูกละทิ้งเรียบร้อยแล้วให้กับหญิงสาวอีกคนที่นั่งง่วนกับการทำงานอยู่

ใบเสร็จรับเงินถูกแนบอยู่ภายในนั้น

“หัวหน้า นี่มันราคาถูกกว่าปกตินี้คะ เราขาดทุนนะ! เมื่อคืนหัวหน้านอนไม่พอจนนับเลขผิดเหรอ”

สาวเจ้าโอดครวญทันทีเมื่อเห็นตัวเลขบนกระดาษ

“เอ๊ะ” เธอขยับหน้าไปทางประตูที่เพิ่งมีนักสืบสาวคนหนึ่งเดินจากไป เริ่มหรีดตาลง และหัวเราะคิกคักเหมือนจะเย้า “ฮันแน่ หรือว่าจะมีคนแถวนี้หลงสาวงามเข้ามาแล้ว?”

กุस्ताฟเหลือบมองเธอที่เอาแต่พิมพ์คำว่า *ใช่แน่ ต้องใช่แน่ เรื่องนี้ต้องรีบบอกคนอื่นแล้ว!*

เขาติดกระดุมแขนเสื้อก่อนจะหยิบขนมปังแข็งที่ถูกวางทิ้งไว้เป็นวันแล้ว ยัดมันใส่ปาก หญิงสาวตรงหน้าแบบไม่มีความปราณีเลยแม้แต่น้อย

“ไร้สาระ” เขาว่าเสียงห้วน พร้อมใบหน้าที่คมคายที่ยังเยือกเย็นเหมือนเดิม “เอาเวลาไปทำบัญชีต่อเถอะ ก่อนฉันจะสั่งให้เธอไปสักรวบข้อมูลที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลองดูสิว่าเธอจะเอาตัวรอดได้ไหม ถ้าโดนตำรวจพวกนั้นล้อมเอาไว้ทั้งตึก”

คิ้วคมเล็กขยับคล้ายเขี้ยวกลับ “ว่าไง เอาไหม?”

หญิงสาวสำลักขนมปัง “โห้! ลูกพี่ ไม่แซวแล้ว! สัญญาจะปิดปากให้เงียบยิ่งกว่าตอนหลบเจ้าหน้าที่เลย ไม่เห็นต้องเล่นกันแรงขนาดนี้เลย”

“ไม่ได้เล่น ภารกิจนี้คนกำลังขาดอยู่พอดี”

เขาว่าเสียงเรียบ ทั้งกายลงบนเก้าอี้ทำงาน หยิบแก้วกาแฟที่ซิงไว้ก่อนหน้าขึ้นจิบ ไม่คิดสนเสียงของลูกน้องสาวที่ยังแว่วอยู่ในแก้ว

รสชาติขมของกาแฟที่เย็นซี้ดติดลิ้นชัดกว่าทุกครั้ง

บางที่เธออาจจะพูดถูก

เขาไม่เคยทำงานผิดพลาด กุस्ताฟรู้ตัวเองดี เช่นเดียวกับคนอื่นที่รู้

การทำงานผิดพลาดหมายถึงความไม่สมบูรณ์แบบ

และที่แย่มากคือ เขาเองที่ปล่อยให้มันเกิดขึ้น

ดวงตาคู่นั้นที่ยังคงติดตรึงเด่นชัดอยู่ในหัวของเขา  
คราวนี้กุस्ताฟรู้แล้วว่ามันเหมือนอะไร

(5)

มีครั้งแรกก็ต้องมีครั้งที่สอง

เธอมานั่งอยู่ตรงหน้าเขาอีกครั้ง บนโซฟาที่หนังปริตัวเดิม

ครั้งนี้เขาสังเกตเห็นว่าสไตล์การแต่งตัวของเธอเปลี่ยนไปเล็กน้อย

เธอไม่ได้สวมต่างหูเหมือนครั้งก่อน

กำไลข้อมือเองก็ไม่ได้สวมด้วย

“ครั้งนี้คุณมีอะไรให้ผมรับใช้ล่ะ?”

น้ำเสียงของเขาราบเรียบ แต่แฝงแววความตั้งใจอย่างที่ถูกกุस्ताฟเองก็คงไม่รู้

“ไม่ถึงขั้นรบกวณคุณวุล์ฟหรอกค่ะ ฉันอยากทำการค้ากับคุณเหมือนครั้งก่อนค่ะ” เธอ

ตอบ พลางเล่าถึงเครื่องเพชรของลูกค้าที่หายไป

เขารับฟังเธออย่างใจเย็น ก่อนจะเพิ่มข้อมูลวางลงตรงหน้าให้หญิงสาวได้จดจำรายละเอียด

คราวนี้กุस्ताฟลดราคาลงนิดหน่อย อย่างน้อยก็มากกว่าครั้งที่แล้วทีเดียว

“ราคาน่าจะไม่ใช่เท่านี้ นะคะ” เซเรน่ามองใบเสร็จด้วยท่าที่สงสัย

“ผมขายราคาเท่านี้ ถ้ามากกว่านี้คุณคงถูกโกงราคาแล้วล่ะ”

วุล์ฟเพิ่งรู้จักการหลอกคนให้เชื่อว่าตนไม่ได้เสียผลประโยชน์เป็นครั้งแรก

โดยที่เขาเองก็ยังไม่ออกว่ามีเหตุผลอะไรที่ต้องทำแบบนั้น สมนาคุณลูกค้าซ้ำสองก็  
คงไม่ใช่ ขนาดลูกค้าประจำคนอื่นก็ยังสามารถรับราคาที่ยุติจืดชืดเนื้อเหมือนเดิม

คงเพราะเขาแค่รู้สึกว่าคุณนี้น่าสนใจ และคงเพราะผู้หญิงคนนั้นก็มีความที่ต่างออกตั้งใจ  
เสียจนเขาอยากรู้ผลลัพธ์

และถ้ามีครั้งที่สองได้ ครั้งที่สามก็ไม่ใช่เรื่องที่เกิดอีกต่อไป

จากนั้น จดหมายระบุชื่อถูกส่งเข้ามาในยามค่ำ

กุस्ताฟเปิดอ่าน จากนั้นก็บอกลูกน้องสักคนให้ส่งข้อมูลไปให้เธอในวันนั้น พร้อมแนบใบ  
แจ้งหนี้ที่หักราคาลงอีกหนึ่งส่วน

คราวนั้น ลูกน้องที่กลับมาแทบจะกระโดดตะประตูห้องทำงาน

“หัวหน้า! นี่มันราคาคนกันเองแล้วนะครับ! หรือว่านี่จะเป็น...”

คำพูดยังไม่ทันจบ กุสตาฟก็ปิดแฟ้มเสียงดังเปาะ ดวงตาคมกริบจ้องอีกฝ่ายจนต้อง  
กลืนคำกลับลงคอ

แน่นอนว่ามีครั้งนี้แล้ว ก็คงมีอีกนับไม่ถ้วน

กุสตาฟซุกตัวอยู่กับแฟ้มข้อมูลหลายฉบับบนโต๊ะไม้เก่า เสียงฝนกระทบหลังคามุง  
สังกะสีที่ถูกทำเป็นที่กบดานชั่วคราวดังเปาะแปะ

ลูกน้องหนุ่มนอนหงายเล่นวิดีโอเกมบนพื้น ใกล้ตัวเขามีโทรศัพท์บ้านที่ไม่ค่อยถูกใช้งาน  
มากนักสันครืดคราด

เขาเหลือบตามองเป็นเชิงบอกให้อีกฝ่ายจัดการ

กระทั่งเห็นริมฝีปากอีกฝ่ายขยับอย่างไร้เสียงว่า ‘หัวหน้า คุณเซเรน่าโทรมา’

เขาลุกขึ้น จัดเสื้อเชิ้ตที่ยับยู่ยี่ของตนตามความเคยชิน

ก่อนจะชะงักนิดหนึ่ง

เขาไม่ได้จะไปเจอหน้าเธอสักหน่อย

ชายหนุ่มกระแอมในลำคอ หยิบหูโทรศัพท์จากมือลูกน้องหนุ่ม “ว่าไง”

เสียงของเธอยังคงชัดเจน แม้จะมีเสียงฝนแทรกในพื้นที่หลัง “ฉันอยากซื้อข้อมูลเรื่อง  
บริษัทก่อสร้างที่เกี่ยวข้องกับเงินฟอกของเศรษฐีเวดลีย์ คุณพอจะมีไหม”

“มี”

เขาตอบเสียงเรียบราวไร้อารมณ์ แต่หากเซเรนามานั่งอยู่ตรงหน้า สบตากับเขา

ก็คงรู้ว่าไม่ใช่

“ข้อมูลครั้งนี้ค่อนข้างหายาก ลูกน้องผมเสี่ยงตายเพื่อมัน”

น้ำเสียงของเขาหนักแน่นขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะทิ้งช่วงเจตนา “คราวนี้ ผมจะคิดค่า  
ตอบแทนแบบใหม่”

ปลายสายเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนที่เสียงของเซเรน่าจะถามกลับอย่างระมัดระวัง “คุณจะ  
คิดยังไงคะ?”

“ดินเนอร์กับผมสักมื้อ”

กุสตาฟพูดออกไปราวกับกับพูดหัวข้อธุรกิจ นัยน์ตาหันไปมองกระจก มือก็จัดปกเสื้อไป  
พลาง

แต่คราวนี้เขาไม่ได้หยุดตัวเองแล้ว

“ถ้าคุณยืนยันจะเอาข้อมูล”

เขาวาดด้วยน้ำเสียงเจือรอยยิ้มบางที่แม้แต่เจ้าตัวยังไม่รู้ตัว

“มาเจอผมได้ไหม”

เป็นคนขาย แต่อ่อนวอนคนซื้อเสียนี้

ปลายสายเงิบอีกครั้ง ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าช่วงหนึ่งกุस्ताฟเฟลอคาดหวังขึ้นมา  
คล้ายกับว่าเธอกำลังหยอกเย้าเขา

ไม่นานนักเสียงหัวเราะนุ่มแผ่วเบาหลุดมาจากปลายสาย  
ราวกับชนกปิดป้ายไปทั่วหัวใจของหมาป่าตนหนึ่ง

ดินเนอร์มือนี้กุस्ताฟมาถึงก่อน

ดูเหมือนจะเป็นชัยชนะเล็กน้อย แต่เขายังอดถอนหายใจไม่ได้กับตัวเอง ก็แค่การมาถึง  
ก่อนเวลา แต่กลับทำให้รู้สึกเหมือนเด็กหนุ่มที่กำลังเต้นระริกกับนัดเด็ดครั้งแรกก็ไม่ปาน

ชายหนุ่มพิถีพิถันกับการแต่งตัวมากกว่าปกติ ประณีตในการหยิบเครื่องประดับอย่าง  
น่าเหลือเชื่อ ส่องกระจกหลายครั้งราวกับประหม่า

และเธอก็มาถึง

“ขอโทษที่ให้รอนะคะ”

เสียงของเธออ่อนโยนเหมือนสายลมเย็นในเย็นวันร้อน

เขาเงยหน้าขึ้นมอง แล้วโลกทั้งใบก็เงียบลง

เธอสวมเดรสที่ดูแปลกตา แต่กลับสะกดสายตาเขาได้ทั้งหมด

ความมั่นใจในท่าทาง ความอ่อนโยนในตากุस्ताฟ

เธอสวยเหลือเกิน

เขาไม่แน่ใจว่าเสียงตึกตักในอกเป็นเพราะว่าเขากำลังตื่นเต้น หรือกำลังหวั่นไหวอยู่กัน  
แน่ แต่ความคิดที่แน่ชัด คือ ผู้หญิงตรงหน้าของเขาสวยเป็นบ้า

“ผมเองก็เพิ่งมาถึงเหมือนกัน”

พวกเขาสั่งอาหารไปเพียงเล็กน้อย เริ่มต้นบทสนทนาด้วยเรื่องงานและธุรกิจที่คุ้นเคย  
เมื่อเสียงเปียโนคลาสสิกเริ่มบรรเลงแผ่วเบา

บทสนทนาของพวกเขาเริ่มเบนไปสู่เรื่องอื่น งานอดิเรกที่ชอบ หนังสือเล่มโปรด เพลงที่  
ใช้กล่อมตัวเองก่อนนอน

“คุณดูไม่เหมือนคนที่จะมานั่งจิบไวน์ตรงนี้กับฉันเลย”

เซเรน่ากระดกไวน์ขึ้นจิบ

กุस्ताฟหัวเราะในลำคอ “ถ้าตรงหน้าไม่ใช่คุณ ผมก็คงไม่มาเหมือนกัน”

ดวงตาของพวกเขาสบกันเหนือแสงเทียน ไม่มีคำพูดใดต่อจากนั้นอยู่ครู่หนึ่ง

เซเรน่าเป็นฝ่ายทำลายความเงียบนั่นก่อน “นี่ตกลงแล้วว่าคุณชอบฉันหรือ? ถึงได้ลดราคาข้อมูลให้ทุกครั้ง อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ นะคะ”

กุस्ताฟชะงักเล็กน้อย ไขว้ขาตามความเคยชิน “ผมไม่ใช่คนที่ตัดสินใจอะไรด้วยความชอบผิวเผิน คุณเซเรน่า ผมโตพอจะรู้ว่าอะไรเป็นแค่ความอยาก หรืออะไรเป็นความรู้สึก”

เขาทำคาง ช้อนสายตาขึ้นสบเธอ

น้ำเสียงทุ้มต่ำ

“ผมคิดว่า บางทีเราอาจจะลองศึกษากันดูสักพักนะ”

“คุณหมายถึงการเจอกันแบบที่ไม่ต้องพูดเรื่องงานใช่ไหมคะ”

กุस्ताฟพยักหน้า “แต่ถ้าคุณถามผมเรื่องงาน คุณจะยังมีส่วนลดยู่เหมือนเดิม”

เธอหัวเราะออกมาในที่สุด

“ผมจะถือว่านั่นเป็นคำตกลงนะ”

“คุณนี้ใจร้อนเหลือเกิน” คำพูดครั้งนั้นของเขาถูกนำมาออกย้อนอีกรอบ “ฉันยังไม่ทันได้ตอบอะไรเลย”

“ก็คงมีแต่เรื่องคุณที่ทำให้ผมกลายเป็นคนแบบนี้”

แววตาและรอยยิ้มของเขานุ่มนวล

คำคั้นนั้น เขาเอื้อมมือแตะลงบนหลังมือนุ่มนิ่มนั้น และหยุดอยู่แค่นั้น ฝ้ามองว่าเธอจะปฏิเสธมันหรือเปล่า

แต่เซเรน่าไม่ได้ขยับถอย

เพราะแบบนั้นเขาจึงกอบกุ่มมันไว้ พอดีกับที่ระยะห่างระหว่างสองคนดูเหมือนจะสั้นลงขึ้นมาอีกนิด

(6)

กล่าวว่าศึกษาดูใจ เขาก็จริงจังกับมันมากทีเดียว

เพื่อนสาวของเขาเคยบอกเอาไว้ว่าระหว่างดูใจก็ควรจะมีการเดทเพื่อกระชับความสัมพันธ์เสียหน่อย

เพราะแบบนั้นเขาถึงได้กำลังเดินตามหลังเซเรน่าเดินเข้าไปในร้านเครื่องประดับเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ริมถนนในลอนดอน

กุस्ताฟไม่คุ้นชินกับลอนดอนในยามเช้าเท่าไรนัก

แม้ว่าท้องฟ้าจะยังคงมีดสนิทเช่นเคย แต่ความคึกคักของผู้คนที่เดินสวนกันไปมา เสียงพูดคุยกันจ้อแจ้ประปราย รถรางแล่นผ่าน กลิ่นหอมของกาแฟและร้านเบเกอรี่อบวอลไปทั่วทุกถนนหนทาง

สายตาของเขาจดจ้องอยู่ที่เธอผู้เดียว

หญิงสาวเดินผ่านแผงโชว์มากมาย ก่อนจะหยุดอยู่ตรงหน้ากล่องใส่สร้อยกางเขนสีดำ นิ้วเรียวยหีบสร้อยขึ้นมา พลังหมุนไปมา

“เส้นนี้เหมาะกับคุณดีนะ”

กุस्ताฟที่ยืนอยู่ด้านข้าง หยิบสร้อยออกมาดู พลังเล็กคิ้วด้วยความสนใจ

“คุณจะให้ผมหรือ?”

เซเรน่ายิ้ม “ไม่ได้เหรอ? ของขวัญนะ”

“ได้สิ ตามที่คุณต้องการเลย”

กุस्ताฟคล้องสร้อยเส้นนั้นไว้บนลำคอ เขาไม่เคยเป็นคนชอบสวมใส่สร้อยคอ

แต่เพราะมันเป็นของที่เธอเลือกให้ เขาก็รู้สึกว่ามันไม่ฝืนใจนักที่เขาจะสวมติดตัวไว้ตลอดไป

เซเรน่ากำลังมองกล่องตัวหนึ่งด้วยความสนใจ

“ฉันอยากได้กล่องฟิล์มแบบนี้พอดีเลย! เพื่อเอาไว้ถ่ายรูปเก็บหลักฐานแล้วก็ถ่ายรูปชิ นเรียด้วย”

เธอร่าอย่างตื่นเต้น

กุस्ताฟหยิบกล่องตัวนั้นขึ้นมา “ฉันผมซื้อให้เลยก็แล้วกัน”

เซเรน่าขมวดคิ้ว “ไม่ต้องก็ได้นะคะ ฉันซื้อเองได้”

“ไม่ได้เหรอ? ของขวัญนะ”

คำพูดนั้นถูกยกย่อนกลับไป กล่องฟิล์มตัวนั้นก็ถูกวางลงบนมือของเธอ

เห็นหญิงสาวตรงหน้าตื่นเต้นไล่ถ่ายสิ่งรอบตัวขนาดนั้น กุस्ताฟก็เหมือนจะเห็นความสุขในอากาศตามไปด้วย

“อยากถ่ายอีกมั๊ย?”

กุस्ताฟถาม ขณะมองเธอเอียงกล้องขึ้นเก็บภาพเงาตึกทอดยาวลงบนถนนหิน

“ฉันยังอยากถ่ายต่ออยู่เลย แต่แถวนี้ก็ถ่ายไปหมดแล้วสิ”

เขายื่นมือออกไปอย่างอ่อนโยน

“ฉันผมขอหน่อย”

เซเรน่าเลิกคิ้ว ขมวดเล็กน้อย “ขอ?”

“กล้องนะ”

น้ำเสียงเขานุ่มนวลกว่าปกติ

เธอวางกล้องลงบนมือเขา

ในจังหวะที่หญิงสาวกำลังมองอย่างสงสัยว่าเขาจะทำอะไร

แะะ

เสียงซัตเตอร์กล้องฟิล์มกดลง กลุสตาฟถ่ายภาพของหญิงสาวตรงหน้า

“น่าเสียดายที่ลอนดอนมืดไปหน่อย แต่คุณก็สวยอยู่ดี”

เขามองภาพก่อนจะส่งกล้องคืนให้เธอ

“คุณทำให้มันดูเหมือนหนังรักโรแมนติกเลยนะคะ”

“ผมว่าก็ใช่ ผมรู้สึกโรแมนติกกับคุณเหมือนพระเอกพวกนั้นเลย”

เขาว่าเจ็อรอยยิ้ม สังเกตว่าผู้คนรอบด้านเริ่มทยอยกันกลับบ้านจนบางตาลงแล้ว “คุณเหนื่อยหรือยัง? มีที่ไหนที่ผมอยากพาคุณไป”

เด็กน้อยสองสามคนวิ่งเล่นกันอยู่บนสนามหญ้าในสวนสาธารณะ และวงดนตรีเร่ที่บรรเลงเพลงคลาสสิกอยู่ที่มุมหนึ่ง

เซเรน่าถอดรองเท้าเดินบนสนามหญ้าอย่างไม่ทุกข์ร้อน ขณะเดียวกัน กลุสตาฟก็ย่อตัวลงข้างเด็กหญิงที่นั่งถักมงกุฎดอกไม้อย่างตั้งใจ

เมื่อเห็นเขา เด็กหญิงยื่นมงกุฎเดซี่ขาวให้เขาอย่างใสซื่อ

เซเรน่าเดินกลับมา พร้อมน้ำมะนาวสองแก้ว

“ดื่มอะไรหน่อยไหมคะ?”

เธอเอ่ย แต่ชะงักเมื่อเขาก้าวเข้ามาใกล้กว่าปกติ

“คุณก้มลงมาหน่อยได้ไหม?”

“...อะไรนะคะ?”

เขาไม่รอให้เธอตอบรับ มือใหญ่ของเขาวางมงกุฎดอกไม้บนผมนุ่มสีอ่อนของเธอ

“สวยกว่าที่ผมคิดไว้เสียอีก”

เซเรน่าหัวเราะะ เอียงใบหน้าสวยราวกับอวดโฉมความสวยจนตาพร่าให้เขามองชัดมากขึ้น “คุณชอบแบบนี้หรือคะ?”

“เปล่า ผมว่ามันเหมาะกับคุณดี”

หญิงสาวมองเขาอย่างประหลาดใจ

“คุณดูเป็นคนละคนกับตอนคุยธุรกิจเลยนะ”

“ก็ตอนนี้ผมไม่ได้ทำธุรกิจ”

เขายืนมองเธออยู่ชั่วครู่ ก่อนจะโน้มตัวลงมาใกล้ดวงหน้าสวย

รอยยิ้มของเขาอ่อนโยนกว่าครั้งไหน

“ผมกำลังตามจับคุณอยู่ ก็รู้นี่”

(7)

เสียงระเบิดและแสงไฟวูบวาบยังสะท้อนอยู่ในม่านตาของเขา

ท่ามกลางกลุ่มควันที่ปกคลุมราวกับเส้นทางทอดสู่นรก กุสตาฟฝ่าม่านควันนั้นออกมา ร่างของเขาสิ้นระริก ความร้อนจากแผลทำให้รู้สึกเหมือนมีเปลวไฟแผดเผาอยู่ภายใน

เสียงเรียกชื่อเขาดังขึ้นจากรอบทิศ “หัวหน้า!” “ลูกพี่!”

แต่ทุกเสียงเหมือนแทรกผ่านม่านหูที่อื้ออึ้งแทบไม่รับรู้

เขาทิ้งกายลงบนเบาะรถ โยนกระเป๋าข้อมูลที่ตนหยิบติดมือมาให้ใครสักคน

ในวินาทีที่สติหลุดลอย เขาเห็นสร้อยไม้กางเขนสีดำที่เซเรน่าให้วางแนบอยู่บนอก

มันเปื้อนเลือด แต่เขายังยกมันขึ้นจรดริมฝีปาก

เขาไม่เคยมีศรัทธาต่อพระเจ้าองค์ใด

แต่ครั้งนี้กุสตาฟเริ่มหวาดกลัวต่อความตายเป็นครั้งแรก

หากว่าเขาตายลงไป

ชาติหน้าจะมีโอกาสได้เจอกับคุณหรือเปล่า

ได้ถ่ายรูปร่วมด้วยกันสักใบก็ยังดี

เขานึกหวังแทนชีวิตขึ้นมา

เขาคิดถึงเธอ

กลางสนามรบนี้

ท่ามกลางความตายที่รายล้อม

แพทย์ประจำกลุ่มพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “แผลลึกมากนะ คุณอย่าขยับตัวเยอะล่ะ แผลมันอาจจะฉีกออกได้”

กุสตาฟนั่งนิ่ง รับฟังคำเตือนอย่างเงิบเขียบบคล้ำยจะเชื่อฟัง ทว่าดวงตาคมกริบไม่ละจากหน้าต่างเล็กที่เปิดออกสู่ภายนอกเลยแม้แต่เสี้ยววินาที

หญิงสาวแพทย์มองตาสายตาเขา ขมวดคิ้วด้วยความกังวล “คุณต้องพักผ่อนสักคืนก่อนนะคะ อย่างน้อย—”

“ไม่จำเป็น” เขาขัดเธอ จากนั้นจึงถ่ายถอดคำสั่งออกไป “ไปเรียกที่เหลื้อมาให้หน่อย บอกว่าฉันจะประชุมด่วนตอนนี้ ใช้เวลาไม่เกินสิบห้านาที”

แม้ว่าเธอจะงุนงง แต่ก็รีบเดินออกไปอย่างว่าง่าย

พรรคพวกทุกคนพร้อมหน้า ทอดมองเขาด้วยแววตาเปล่งประกาย ทั้งคาดหวัง ซึ้งชมเชิ่อมั่นอย่างสุดหัวใจ

“ลูกพี่มีคำสั่งอะไรหรือครับ?”

หนึ่งในนั้นถามอย่างใคร่รู้

กุस्ताฟรู้สึกริมฝีปากของตนตึงแน่น แม้จะกล่าวว่าเป็นหัวหน้ากับลูกน้อง แต่ความผูกพันธ์ที่มีระหว่างพวกเขาก็ไม่ใช่เรื่องที่โกหก

มันเป็นเรื่องยาก

กุस्ताฟเดินนำหน้ามาไกล

แต่ครั้งนี้ เขาพบบ้านที่อยากจะหยุดพักแล้ว

“ฉันจะลาออก”

ทุกคนชะงักราวกับถูกแช่แข็ง

“ลูกพี่ ไม่เอาน่า” หญิงสาวคนหนึ่งพูดเสียงพรวด “อย่าทำแบบนี้เลย”

“ตลอดมาเพราะมีคุณ เราเลยผ่านมันมาได้ตลอด ถ้าฝูงหมาป่าของเราไม่มีคุณ ไม่มีวูล์ฟ ก็คงไม่ใช่ฝูงหมาป่าอีก” อีกคนเสริมขึ้นอย่างรวดเร็ว

“การถอนตัวของคุณ มันไม่ใช่แค่เรื่องของคุณคนเดียวนะครับ!”

กุस्ताฟปรายตามองพวกเขาทีละคน น้ำเสียงของเขาสงบและมั่นคง

“ฉันอุทิศชีวิตให้ภารกิจพวกนี้มาพอแล้ว นักลึกลับข้อมูลที่มีฝีมือใช้ว่าจะมีแค่ฉันคนเดียว หลังจากนี้คนที่เหมาะสมเข้ามารับหน้าที่นี้แทน”

“วูล์ฟ ผู้หญิงคนนั้นทำให้คุณเปลี่ยนไปนะ! คุณเอาตัวเองไปผูกกับเธอมากเกินไปแล้ว ถ้าวันหนึ่งเธอเป็นสายลับของทางการขึ้นมา—”

ชายหนุ่มคนหนึ่งขยับเข้ามาใกล้ พยายามเอ่ยโน้มน้าวเขา

กุस्ताฟไม่ตอบคำใด

แต่กระซอกคอเสื้ออีกฝ่ายอย่างแรงจนตัวสั่นระริก

นัยน์ตาคมกริบของเขาวาวโรจน์ราวกับสุนัขป่ากระหายเลือด

“นายไม่ใช่เจ้าชีวิตของฉัน”

เขาเคঁนเสียงต่ำ “ต่อให้นายจะบอกว่าเธอไว้ใจไม่ได้ จะเป็นสายลับอะไรนั้น หรือสุดท้าย เป็นฉันทเลือกผิดทางก็ตาม”

“ยังงั้นก็เลือกเธอ”

ไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไร เขาก็ยินยอม

นั่นคือประกาศิตของวูล์ฟ

ไม่นานเตียงนอนที่เขาเคยนอนอยู่ก็ว่างเปล่า ทั้งรอยเลือดสองสามหยด

แพทย์สาวกลับเข้ามาอีกครั้ง ตาเบิกโพลง รีบวิ่งไปเปิดประตูห้องนั่งเล่น

“วูล์ฟอยู่ไหน!”

ลูกน้องคนหนึ่งที่ยัดขนมเต็มปาก แข็งค้ำง เล็กลักมองซ้ายมองขวา

“เอ่อ ลูกพี่กระโดดออกจากหน้าต่างไปเมื่อสิบนาทีที่แล้วครับ”

“หา หมอนั้น ไปไหน!”

“ลูกพี่บอกว่า... จะไปหาคุณเซเรน่าอะ...”

(8)

เสียงลากผีเท้าแผ่วเบาถูกสายฝนยามค่ำคืนกลบ

เขาคดกริ่งประตูสำนักงานที่มีป้ายเขียนว่า ‘สำนักงานนักสืบฟาราเมียร์’

สภาพของเขาคงน่าสมเพชเหลือทน เขาไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยซ้ำ ใบหน้าซีดเซียว เหงื่อซึมตามไรผม รอยเลือดเก่าแห้งกรังตามชายเสื้อ ความเจ็บปวดแล่นรื้อไปทั่วทั้งร่าง

เขาเอาแต่คิดว่า เขาอยากเจอเธอ

ต่อให้วันนี้ไม่เจอ

เขาก็จะรอคอยจนกว่าจะได้เจอ

บางทีวันนั้นโชคอาจจะเข้าข้างชายบาปหนาอย่างเขา

เมื่อเขาพบคนที่อยากเจอในที่สุด

ดวงตาคมคู่นั้นเป็นประกาย ราวสุนัขที่พบเจ้าของที่มันรักที่สุด

ผู้หญิงตรงหน้าของเขาเปิดประตูออกอย่างรวดเร็ว

“นี่ คุณ!” เธอเบิกตากว้างมองสภาพเขา “เกิดอะไรขึ้นกันคะ? กุสตาฟ บาดเจ็บขนาดนี้ คุณไม่ควรจะลุกมาเดินแบบนี้!”

ไม่รู้ทำไม พอได้ยินคำพูดเชิงดูนั้น

เขากลับรู้สึกมีความสุขขึ้นมา

“ยังจะมายิ้มอยู่อีก—”

“ผมอยากเจอคุณ”

น้ำเสียงของเขาแหบพร่า

“ผมคิดถึงคุณ เซเรน่า ถ้าวันนี้ไม่ได้เจอหน้าคุณ ผมต้องตายแน่”

เขานอนพิงโซฟา มันตัวเล็กจนช่วงขาของเขาพาดไปกับพื้น

ท่าทางคงดูตลกมากทีเดียว ดูจากสีหน้าเธอที่คล้ายกลั้วหัวเราะตอนเห็นครั้งแรก

แต่กุสตาฟก็ยังดีดิ่งที่จะทิ้งกายนอนพาดอยู่ดีเมื่อได้ใกล้ชิดกับเธอ

ฝ่ามือหนาๆของเธอไว้แน่น รังมันมาแนบข้างแก้มของตน ฤดูร้อนอย่างแผ่วเบา ทะนุถนอม  
ราวกับกลัวว่ามันจะบอบช้ำ

“หนาวของคุณมันอุ่นมือฉันจนเจ็บแล้วนะคะ”

“จึ้นผมจะไปโกนออก”

เธอก็มมาดูเขาด้วยสีหน้าซึ่งซัง “ไม่ต้องเลยคะ คุณอยากให้แผลปริหรือคะ?”

“จึ้นคุณโกนให้ผมหน่อยได้ไหม”

ผู้ชายตัวโตว่าอย่างออกอ้วน หมาป่าหนุ่มแปลงร่างกลายเป็นสุนัขตัวน้อยเสียแล้ว เขา  
เอนตัวซบลงบนตักของเธอ แขนแกร่งโอบล้อมรอบเอวบางไว้ มุขหน้ากับหน้าท้องราวกับ  
กำลังบอกตัวเองว่าเธอยังอยู่ตรงนี้

“เซเรน่า”

“คะ? คุณเงยหน้ามามาคูยกันก่อนคะ”

“ทำไมคุณไม่เรียกชื่อผม”

“กุสตาฟ คุณกำลังอแงอยู่นะคะ”

“กัส”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงอู้อี้

“เรียกผมว่ากัสสิ ผมอยากให้คุณเรียก”

เขาพลิกตัวมามองเธออย่างจริงจัง

มือหนาสอดล้วงกระเป๋ากางเกง ก่อนจะหงุดหงิดเมื่อพบว่ามันว่างเปล่า ไม่มีอะไรเลย  
สงสัยแหวนมันคงกลิ้งหายไปตอนที่เขาริงหลบกระสุนตอนนั้น

มีเพียงก้านดอกไม้แห้ง ๆ ในนั้น

“ถ้าคุณไม่รังเกียจ”

กระนั้นเขาก็ตัดสินใจปิดกั้นนั้นเป็นวงกลมอย่างช้า ๆ

“ผมไม่อยากเป็นวุฒิปีกแล้ว”

เขาไตร่ตรองทุกอย่างด้วยความรอบคอบเสมอ

เมื่อมันใจแล้ว กุสตาฟก็ไม่อยากรอแม้แต่วันที่เดียว

เขาบรรจงสวมแหวนลงบนนิ้วนางสวายนั้น “ผมอยากเป็นแค่กุสตาฟ กุสตาฟของคุณไปตลอดชีวิต”

“ได้ไหม?”

เขาไม่รอให้เธอตอบ

อาจจะเพราะว่าตื่นเต้นกับการรอคอย หวาดกลัวกับคำตอบว่าจะไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการ  
เงินอายุต่อผู้หญิงตรงหน้า หรือจะอะไรก็ตามแต่

ริมฝีปากร้อนระอุของเขาก็แนบลงบนริมฝีปากของเธออย่างถ้อยวิสาสะ

เพียงแค่จูบเดียว

ไม่แรงร้อน ระมัดระวังคล้ายกลัวเธอจะเปราะบางเกินกว่าจะรับไว้

ทว่าทันทีที่ถอนจูบออกมา

กุสตาฟก็รู้ทันทีว่า มันไม่พอ

เขาไล่มองไปตามดวงหน้าสวย

ดวงตาที่มีชีวิตชีวาคู่ นั้น

เขาเคยนึกสงสัยว่ามันชวนให้นึกถึงอะไร จนกระทั่งได้พบคำตอบ

มันเหมือนกับดวงดาวที่เปล่งประกายอยู่บนฟากฟ้า และแม้ว่าท้องฟ้าจะเต็มไปด้วย  
ดาวนับล้าน แต่เขาก็จะตามหาเธอจนเจอ และจ้องมองแต่เธอผู้เดียวในท้ายที่สุด

สีแดงระเรื่อที่แต่งแต้มบนพวงแก้ม

ริมฝีปากอวบอิมชุ่มฉ่ำที่เผยอเล็กน้อยอย่างตกตะลึง เรือนผมนุ่มที่ยุ่งเหยิงเล็กน้อย

ลำคอระหงที่เด่นไหวตามจังหวะลมหายใจ ปลายนิ้วของเธอที่เกร็งเล็กน้อย

ทุกอย่างน่าหลงใหลเหลือเกิน

น่าจดจำทุกจุด

“ผมคงรักคุณหัวปักหัวปำเสียแล้ว” เขายอมสารภาพทุกอย่าง เหมือนผู้ร้ายที่รับ  
สารภาพทุกข้อหาแก่เธอ “ผมอยากจูบคุณอีก ไม่ใช่แค่ที่ริมฝีปาก”

วินาทีนั้น

เขารู้แล้วว่า

เขาอยากจุมพิตเธอตั้งแต่ปลายเส้นผมจรดปลายเท้า

อยากปกป้องเธอจากภัยอันตรายทุกอย่าง

อยากตื่นมาแล้วพบว่าเธออยู่ด้านข้างในทุกเช้า

กุस्ताฟ คอรัเตซ

เพิ่งรู้ตัวอย่างจริงจังว่า เขายอมแพ้ที่แทบเท้าเธอเสียแล้ว

ใครบางคนเคยกล่าวว่าความรักเป็นอาวุธร้ายกาจที่ทำให้มนุษย์อ่อนแอหลง ในจุดหนึ่ง  
มันผลิบานเมื่อมีความสุข และกัดกินหัวใจอย่างปวดร้าวเมื่อแตกสลาย

กุस्ताฟไม่กลัวมันเลย

ต่อให้ตรงหน้าเป็นขุมทรก เขาก็จะกระโจนลงไปโดยไม่ลังเลเหมือนกับทุกครั้ง

“ผมอยากแต่งงานกับคุณ ตอนที่ผมโดนยิง ผมฝันเห็นอนาคตที่เรามีเด็ก ๆ วิ่งเล่นรอบ  
ตัว เจ้าตุบและเจ้าเหมียวแสนซนอยู่ด้วยกัน”

ปากหยักคลี่ยิ้มอบอุ่น ตระกองร่างบอบบางไว้ในอ้อมกอด เขาโน้มลงจุมพิตบนกลุ่มผม  
นุ่ม

“ผมสัญญาว่าจะสวมแหวนเพชรเม็ดโตให้คุณ ทำให้คุณกลายเป็นคุณนายคอรัเตซที่  
ผู้หญิงทั่วทั้งลอนดอนต้องอิจฉา”

รอยยิ้มนั้น

แม้แต่ดวงตาของเขาก็ยังทอประกาย

“เซเรน่า ผมอยากให้คุณรู้ไว้

ตราบไตที่ผมยังมีชีวิตอยู่ คุณจะถูกรักเสมอ”



## LIKE

- ☞ ภรรยา
- ☞ กาแฟดำเข้มข้น
- ☞ ความสงบ
- ☞ อากาศเย็นในตอนเช้า
- ☞ มืออาหาหนัก
- ☞ เวลาที่ได้ใช้แรงหนัก ๆ
- ☞ พรรคพวกที่ซื่อสัตย์

## DISLIKE

- ☞ เวลาถูกล้ำเส้น
- ☞ การทรยศ
- ☞ ความวุ่นวาย
- ☞ กลิ่นน้ำหอมฉุนฉมุก
- ☞ การถูกสัมผัสตัวโดยไม่ได้รับอนุญาต
- ☞ พวกเจ้าหน้าที่ทางการ
- ☞ ผักสด หรือพวกผลไม้หวาน ๆ

## FEAR

- ☞ การสูญเสียคนที่รัก

### ความสามารถพิเศษ :

- ☞ การเจรจาและการต่อรอง
- ☞ การวางแผน
- ☞ มีทักษะผู้นำ
- ☞ การควบคุมสติ
- ☞ ความจำดี
- ☞ เชี่ยวชาญการต่อสู้ระยะประชิด และการใช้อาวุธหลายแบบ ทั้งระยะใกล้ ระยะไกลไม่มีปัญหา จะปืนหรือมีด เขาก็จับมาจนคล่องมือหมดแล้ว
- ☞ ควบคุมการตอบสนองของร่างกาย เช่น คุมเสียงฝีเท้า ลดการความแรงในการหายใจ ลดการขับเหงื่อลง ทำให้สะกดรอยตามคนและพรางตัวตอนหลบหนีได้ดีขึ้น
- ☞ ร่างกายทนทานขาด
- ☞ ซ่อมแซมเครื่องใช้ของใช้พื้นฐานได้ แต่ไม่ได้เชี่ยวชาญมาก พอซ่อมทีวีที่เจ๊งให้กลับมาติดได้แบบที่ไม่ใช้วิธีการทุบให้มันติดได้ ประมาณนั้น
- ☞ อ่านปากคน
- ☞ ใช้ภาษามือ

## งานอดิเรก :

- ✎ ใช้เวลากับภรรยา
- ✎ ออกกำลังกายตอนเช้า
- ✎ ชงกาแฟ
- ✎ อ่านหนังสือพิมพ์
- ✎ ทำงานบ้าน
- ✎ ฝึกทำอาหาร



## เพิ่มเติม :

- ✎ กุस्ताฟเป็นคนสุขุมหรือใจดี แต่หลังจากแต่งงาน และวางแผนอนาคตกับภรรยาแล้ว ตัวเขาก็ตัดสินใจหักดิบเลิกบุหรี่ถาวร แต่ก็มีบ้างที่เสียนปากอยากสูบ ส่วนมากเขามักหยิบลูกอมสตรอว์เบอร์รี่ที่พกติดตัวไว้จ่อภรรยาอมแทน
- ✎ ถึงจะบอกว่าวางมือแล้ว แต่ก็เชื่อว่าเขาจะละทิ้งมันไปเสียทีเดียว กุस्ताฟยังคงติดต่อกับพรรคพวกเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล และตามติดสถานการณ์ปัจจุบันอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่ได้ออกเบื้องหน้าเหมือนแต่ก่อนเท่านั้นเอง
- ✎ เขาขอภรรยาแต่งงานด้วยแหวนเพชรเม็ดโตตามที่เคยบอกเอาไว้ แต่เพราะคิดว่าเขารุ่นาคงไม่ยอมใส่แน่ ก็เลยใช้แหวนคู่เป็นแหวนเงินสลักชื่อของกันและกันแทน เวลาทำอะไรสักอย่าง กุस्ताฟจะมีนิสัยชอบจิบแหวนคล้ายขอคำอวยพรจากภรรยา



# INTERVIEW CHARACTER

1. ช่วยแนะนำตัวของคุณ ให้ผู้อื่นรู้จักคุณหน่อยสิ ?

**คำตอบ** “กุस्ताฟ คอร์ดเตช – อายุสามสิบปี ปัจจุบันแต่งงานแล้ว และกำลังทำงานเป็นพ่อบ้านให้ภรรยาอย่างเต็มตัวครับ ยินดีที่ได้รู้จัก”

2. คุณคิดเห็นอย่างไรกับเผ่าพันธุ์ของตนเองและเผ่าพันธุ์อื่น ?

**คำตอบ** “เหมือนหนังสือจัดหมวดหมู่ไม่ได้สักเล่ม หน้าปกดูดี ก็ใช้ว่าเนื้อในจะมีสาระไปด้วย มีดีมีแย่ แม้แต่คนบ้านเองก็มีไม่น้อย เผ่าพันธุ์ของผมก็เป็นหนึ่งในอีกหลายร้อยพันทางเลือกของธรรมชาตินั่นแหละครับ เผ่าพันธุ์อื่นก็เหมือนกัน”

3. คุณเคยได้ยินเกี่ยวกับข่าวของคดีฆาตกรรมที่กำลังโด่งดังตอนนี้อย่างคดีฆาตกรรมมรดกราชินีแวมไพร์รีเปล่า ?

**คำตอบ** “ข่าวลือพวกนี้ไวยิ่งกว่าไฟลามทุ่ง เรื่องไหนจริง เรื่องไหนใส่สีเติมแต่งก็ไม่มีใครรู้อย่างแน่ชัดหรอก จริงไหม? แต่ข้อมูลพวกนี้ ถ้าไปอยู่ในมือทุกคน ก็นับว่ามูลค่าหลายแสนอยู่หรอก ส่วนฆาตกรนั้นก็ฝีมือระดับที่พวกเจ้าหน้าที่ว่าจมูกไว้มองตามจับตัวไม่ได้เชียว? คงจะไม่ใช้พวกมือสมัครเล่น”

4. สมมุตินะ – สมมุติว่าวันหนึ่งเหยื่อของคดีฆาตกรรมเป็นคนใกล้ตัวของคุณหรือเป็นคุณเอง คุณจะรับมือยังไงเธอ?

**คำตอบ** “สมมุติว่าผมเป็นเหยื่อ? นั่นเป็นสถานการณ์ที่น่าสนใจ แต่ผมไม่คิดว่ามันจะเกิดขึ้น และอันดับแรกคือภรรยาของผมจะต้องปลอดภัย トラบใดที่ผมยังไม่ตายไม่ว่าจะเป็นใครหน้าไหนก็อย่าหวังว่าจะทำร้ายเธอได้แม้แต่ปลายนิ้ว”



# INTERVIEW PARENT

1. สวัสดีค่ะ ไรท์เตอร์ชื่อเซบีนะคะ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ! ผู้ปกครองชื่ออะไรหรืออยากให้เราเรียกผู้ปกครองว่าอะไรดีคะ?

**คำตอบ** สวัสดีค่ะ คุณเซบี่ เรามอลอคคนเดิม เพิ่มเติมคือลูกคนใหม่ค่ะ ขอฝากตัวอีกรอบด้วยนะคะ

2. ขออนุญาตถามด้วยคำถามเบสิคนะคะ ทำไมถึงมาสมัครเรื่องนี้หรือคะ?

**๕ตอบ** เหมือนใบนี้เองพริสเลยคะ ช่วงว่างก่อนเจอมรสุม ไฟกำลังมาพอดีคะ

3. ขออนุญาตสอบถามถึงแรงบันดาลใจในการสร้างเด็ก ๆ และเหตุผลในการสมัครบทนี้หน่อยได้ไหมคะ?

**๕ตอบ** เรามาสนใจบทนี้ตอนอ่านดีเทลในรอบที่สองคะ มีภาพคาร์แรกเตอร์ในหัวเราว่าเขาควรจะออกมาเป็นแบบนี้ะ พอใจสั่งมา เราก็ก๊นเลยคะ อีกอย่างคือเราสะดุดตาไปกับชื่อบทคะ Dedicated on you มันคือการอุทิศให้คุณ เราเลยสร้างผู้ชายคนหนึ่งขึ้นมาคะ ทั้งชีวิตเขาเป็นผู้นำ แข็งแกร่ง น่าพึ่งพา แผ่นหลังเหยียดตรง เป็นหัวหน้าที่เยือกเย็นของทุกคน จนมาวันหนึ่ง เมื่อเขามีความรักกับใครสักคนหนึ่ง เขาสามารถอุทิศทุกอย่างที่มีของตนให้แก่คนคนนั้นได้คะ แล้วบทนี้เป็นสามีของน้องเซเรน่าด้วย เราลองตีความมาจากชื่อบทของน้องอย่าง Sweet truth มันเป็นความจริงแสนหวาน เราเลยตีความไปว่า ไม่ว่าความจริงนั้นจะโหดร้ายต่อเธอมากแค่ไหน แต่จะมีคนผู้หนึ่งอุทิศทุกอย่างเพื่อโอบกอดเธอเอาไว้เสมอคะ

4. ลองนิยามตัวละครของคุณผู้ปกครองหน่อยได้ไหมคะ? (ไม่มีก็ไม่เป็นไรนะคะ)

**๕ตอบ** เรามองว่ากุสตาฟเหมาะกับคำว่า 'หมาป่าจำฝูง' คะ เป็นคำนิยามที่เหมาะสมกับตัวเขาที่สุดแล้ว (ไม่จั้นอีกอันก็ I ♥ My pretty wife คะ อันนี้ก็เหมาะสม 555555555555555555)

5. ผู้ปกครองประสงค์ให้เรามีการวิจารณ์ตัวละครไหมคะ? (ไม่มีผลต่อการตัดสินใจ แต่เป็นชี้ให้เห็นว่าเรามองตัวละครของผู้ปกครองเป็นอย่างไรคะ)

**๕ตอบ** ประสงค์คะ ขอรบกวนด้วยนะคะ คุณเซบิ

6. ถ้าตัวละครไม่ติดในบทที่ต้องการ อยากรับกลับบ้านหรืออยากให้รับเข้ามาในเรื่องดีคะ? แต่อาจไม่ได้รับทุกตัวละครนะคะ

**๕ตอบ** สำหรับกุสตาฟ เราขออนุญาตรับเขากลับนะคะ ด้วยคาร์แรกเตอร์ของเขา เรามองว่านิสัยของเขาดูมีความเป็นโดมิแนนท์สูงมากจนไม่เป็นฝ่ายตามใคร ดูเป็นคนถ้ารับบทเสริมน่าจะเหมาะเท่าไรคะ

7. เรื่องการจับคู่ให้ตัวละคร จะมีตัวละครบางส่วนได้ทำการจับคู่เอาไว้แล้ว และมีบางส่วนที่ยังไม่ได้จับคู่ ซึ่งอาจทำให้ในการจับคู่หลังจากเลือกตัวละครมาแล้ว อาจมีคู่หรือไม่มีก็ได้คะ คุณผู้ปกครองโอเครีเปล่าคะ?

**๕ตอบ** เราโอเคคะ พร้อมชิมทุกคู่ทุกมุมตามประสาสาววายแล้ว >\_\_<

8. เราอยากแจ้งให้ทราบว่าตัวละครอาจมีการเสียชีวิตด้วยแนวเรื่องที่เป็นแบบนี้ ผู้ปกครองรับได้ไหมคะ? เราสัญญาว่าการตายของตัวละครจะไม่ใช้การตายส่ง ๆ แต่การตายอาจไม่ได้จดจำในบางบท แต่ก็ไม่ได้ถือว่าให้ตายโดยไม่มีบทก่อนหน้าแน่นอนคะ

**๕ตอบ** รับได้คะ ไม่เป็นไรเลย คุณเซบิเขียนให้เต็มที่เลยนะคะ

9. โชคดีมีชัยนะคะ ขอขอบคุณที่มาสมัครเรื่องเล็ก ๆ ของเราคะ

